

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 9. Τεύχους 46.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εικοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Ψοδάκειου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων
(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὶν καθαγαγὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρίσιος βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- » Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- » Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς
- » Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- » Χειρουργικῆς.

Ἐπιπέδων καὶ διάφορα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὴν ἀναγκαιᾶ. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφικὴν κλ. κλ.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὶν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἄβδερίτου.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Α'.

— Τί τρέχει πάλιν, παμπόνηρον; διατί ἡ ταινία τοῦ πένθους; Ἐρχεσαι ἴσως ἀπὸ κηδείαν τινε ἐπίσημον, ὅπου ἐνόμισε χρέος νὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ ἐξοχότης σου; Ἐκήδευσες ποῦ κροτόν τινε περικοπήν τινὸς ὑπομνήματος;

« Ἢ μυρὶ Ἀχαιοὺς ἄλγε' ἔθηκεν »

Ἢ μήπως πενθῆς, θεότρελλο! τὰς εἴκοσι καὶ τρεῖς ἡμέρας τὰς κοπέλας ἀσπλάγχχνως ἀπὸ τοῦ βίου τῶν βουλευτῶν διὰ ψαλλίδος ὑπουργικῆς;

— Ἄ! ὄχι, Κύριε, οὐδὲν τούτων' ἀλλὰ

— Ἀλλὰ, μὲ γοητεύει τὸ μελαγχολικὸν ὄφρυμά σου καὶ εἶναι μία τρέλλα τὸ ἔνδακρυ καὶ σοῦδρον τῆς μορφῆς σου, τῇ ἀληθείᾳ, μικρὲ μου, μὲ φαίνεσαι ὡς ἐκπεσοῦσα τις ἐξοχότης, ἥτις προσβλέπει ἐρωτικῶς εἰς τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς χαρτοφυλάκιον. Τί διάβολο λοιπὸν ἔχεις;

— Δὲν ἔχω διάβολον, Δέσποτα, διότι τέλος πάντων εἶμαι ὁ ἴδιος' ἀλλὰ νὰ εἰξευρες τί συμβαίνει . . . καὶ μὲ τὰς δύο ἐλαστικὰς χεῖράς του προστρίβον τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς βρέφος κλαυθυμυρίζον πρὸ τῆς μητρὸς του, νὰ εἰξευρες τί συμβαίνει, ἐφώναζε, Δέσποτα! ἐσύ ἀπέθανες ἀπὸ χθὲς, καὶ ἐγὼ . . . ἐγὼ, τὸ ἄθλιον! μένω ὀρφανόν

Ὁ Ἄβδερίτης διεβρόχηθη εἰς γέλωτα, καὶ ῥίπτων ἐν βλέμμα εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἐν ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὄργανοῦ του, ἐφαίνετο ὅτι ἐρωτᾷ ἂν αὐτὸς ἀπέθανεν ἢ τὸ δαιμόνιον ἐτρελλάθη.

— Πῶς, τρικέρατον; τῷ εἶπεν' ἐγὼ ἀπέθανα χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω; καὶ πόθεν παρακαλῶ αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Ἄ! ἀπέθανες, ἢ σχεδὸν ἀποθνήσκεις βεβαίως' πέσε λοιπὸν ἐπὶ τῆς κλίνης σου, Δέσποτα' καλύψου μὲ τὸ πέπλωμα τοῦτο, λάβε αὐτὸ ἀκόμη ἐπάνω σου, δός με ταχύτερον τὰ κλειδιά, διὰ νὰ λάβω τὰ νεκρικὰ σου. Ἄχ! ποῖα προτιμᾷς, Δέσποτα; τὰ μαῦρά σου, τὰ κυανὰ ἢ τὰ λευκὰ ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἦσαν

Εἰκὼν τῆς νέας σου ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς σου σχῆμα,

Καὶ τώρα;

Καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον ὡς ποιητῆς ζητῶν νὰ εὕρῃ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ τώρα, ἐπρόσθεσε·

Κλαύσετε κάμποι και βουνα, θά τὰ χαρῆ τὸ μνῆμα.

Ἄς σοῦ ἀνάψω λοιπὸν αὐτὸ τὸ κερί, ἄς κόψω καὶ ὀλίγα λουλ ... διὰ νὰ στολίσω τὴν ὄψιν σου τὴν χλωμὴν· ἔλα, ἄφες νὰ σὲ προσφέρω τὸν τελευταῖον μου ἀσπασμόν· λυποῦμαι μόνον, καλὲ μου Δέσποτα, διότι δὲν γνωρίζω ἂν θὰ συναριθμηθῆς τοῦλάχιστον μὲ τοὺς κολασμένους, διὰ νὰ τὸ ἔχω κρυφῆ παρηγοριά, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συναντηθῶμεν πάλιν ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτὲ, καὶ νὰ ἐκδιδωμεν κἀνένα Ἀβδηρίτην διὰ νὰ περιπαίζωμεν τοὺς νεκροὺς, μὲ τὴν ἀδειαν βεβαίως τῶν κυρίων ὑπουργῶν μας.

— Ἐκατάλαβα, ἐκατάλαβα! ὅτι ἀφοῦ μοῦ ἤναψες τὸ κερί, μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχεις νὰ μοῦ κούσης καὶ τὸ λιβάρι

— Ναί· ἤθελα τὸ δύστυχον! ἤθελα, ἀλλὰ εἰςέυρεις ὅτι τὸ ἀποστρέφομαι ὡσὰν ὁ διάβολος τὸ λιβάρι.

— Πλὴν τέλος πάντων θὰ μὲ ἐξηγηθῆς; τί τρέχει, ἀδόλεσχε μικρὲ, καὶ διατί ἔλη αὐτὴ ἡ θρηνολογία;

— Νὰ, Δέσποτα, ἄκουσέ με, ἂν ἦσαι ζωντανὸς ἔτι.

Χθὲς, ἐνῶ διήρχεσο τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδὸν, ἐπιστρέφων ἀπὸ σπουδαίαν ὑπόθεσιν, μάθε, ὅτι σὲ συνήντησεν εἰς ἀρκετὰ γεναῖος νεανίας, διότι φέρει τοῦλάχιστον στολὴν στρατιωτικὴν, καὶ ἀφοῦ ἀντηλλάξατε ὀλίγας φράσεις φιλοφρονητικὰς, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ στρέψῃς τὰ νῶτα, καὶ τότε μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ θάρρους νὰ σύρῃ τὸ ξίφος ἱπποτικῶς καὶ νὰ σὲ φέρῃ πληγὴν κατὰ κεφαλῆς.

— Χά! Χά! Χά! καὶ δι' αὐτὸ λοιπὸν φέρεις ταινίαν εἰς χεῖρας; δι' αὐτὸ ἐτοιμάζεις τὰ σάβανά μου; Γῆ ἀληθεία εἶσαι τρελλός!

Καὶ δὲν εἰςέυρεις, ὅτι ταινία δὲν ἀρμόζει διὰ τὸν ἀνάνδρως δολοφονούμενον, ὅτι τῷ πρέπει μᾶλλον τὸ νεκρολούλουδον τῆς ἀγάπης, καὶ ὅτι τὸ μαῦρον κάλυμμα τῆς αἰσχύνης, ἢ ψῆφος τῆς κοινῆς καταδίκης, εἰς μόνους ἀνήκει τοὺς ἀνάνδρους καὶ δολοφόνους; Ταλαίπωρον μικρόν! ἀντὶ νὰ φέρῃς ταινίαν θλίψεως εἰς τὴν χεῖρα, ἔπρεπε νὰ στολίσῃς τὸ στήθος μὲ δάφνην, καὶ ὑπερηφάνως νὰ εἶπῃς πρὸ τοῦ κοινοῦ·

« Τὸν κύριόν μου δὲν τὸν προσβάλλουσι κατὰ μέτωπον. »

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι δὲν ἔχεις δίκαιον νὰ πευθῆς;

Ὅ,τι λοιπὸν ἔχεις νὰ κάμῃς σήμερον εἶναι, νὰ λάβῃς τὸ μανδύλι μου τὸ αἵματωμένον, καὶ σχίζων αὐτὸ εἰς δύο τεμάχια ἐνώπιον τοῦ ἀνάνδρου, νὰ τῷ προσφέρῃς τὸ ἐν μὲ τὰ ἐγκάρδια χαιρετίσματά μου.

Καὶ τὸ δαιμόνιον ἤρπασε τὸ μανδύλι κυχγάζον, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθοδόλησαν ἀπαίσιον φῶς.

— Ἄλλ' ἔχεις, μικρὲ λειτουργέ μου, καὶ ἄλλα καθήκοντα γλυκύτερα νὰ ἐκπληρώσῃς· ἰδὲ ἐκ μέρους μου τοὺς ἀνθηροὺς, τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους υἱοὺς τοῦ στρατοῦ, οἵτινες ὑπὸ στολῶν στρατιώτου ἐγκλείουσι καρδίαν τιμῆς, καὶ σφίγγων ἀπὸ ψυχῆς τὴν χεῖρά των

εἰπὲ, ὅτι μᾶς εἶναι πολύτιμος ἡ πληγὴ μας, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπαξίως τὴν συνησθάνθησαν.

Εἰπέ ἀκόμη εἰς τὴν εὐκίσθητον καὶ ἐκλεκτὴν νεολαίαν, τὴν ὁποίαν μία στολὴ χωρίζει ἀπὸ τοὺς πρώτους, ὅτι τοῖς στέλλω τὸ φίλημα ἑταίρου καὶ φίλου διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐξέφρασαν ὑπὲρ μόνης τῆς ἀληθείας, καὶ θεωροῦμαι εὐδαίμων, διότι ἀποτελῶ μέρος τοιαύτης ζηλωτῆς νεολαίας.

Εἰπέ ἀκόμη, ὅτι συγχαίρομεν διὰ τὸν χαρακτῆρά των τὰ ἐπίσημα ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐκ μόνης ὀρμηθέντα δικαιοσύνης, κατέστησαν ἐκ τῆς περιωπῆς τῶν ἀσχολιῶν των, διὰ νὰ μᾶς ἐκφράσωσι τὴν λύπην αὐτῶν, καὶ βρῖψωσι τὴν μέλαιναν ψῆφόν των εἰς τὴν αὐτὴν κάλπην τῆς κοινῆς γνώμης.

ὦ! ἐὰν ἡ κοινωνία εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας αὐτῆς ἠσθάνετο οὕτω, ἢ δὲν ὑπῆρχον ἀδικίαι, ἢ ἡ Πατρίς θὰ ἦτον εἰς κρείττονα θέσιν.

Μὴ λησμονήσῃς ἐν τούτοις, παροδικῶς διερχόμενον, νὰ ἴδῃς τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, ὅσων τὸ εὐγενὲς στήθος ἐπόνεσε διὰ τὸ πάθημα τοῦ ἀθώου, καὶ νὰ ταῖς εἶπῃς ὅτι μόνη ἀνταμοιβὴ μας εἶναι ὁ πόνος των, καὶ εὐτυχία μας ἀληθῆς, νὰ μεταδίδωσιν εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν μὲ τὸ γάλα των, τὸ ὕψος τῆς τιμῆς καὶ φιλοπατρίας.

Αἱ! εἶναι καιρὸς νὰ συναίσθανθῶσιν οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι, (διότι εὐτυχῶς ὀλίγοι εἶναι) οἵτινες κρεμῶσιν εἰς τὸ πλευρὸν ξίφος στρατιώτου, ὅτι τοῖς τὸ προσέφερεν ἡ Πατρίς διὰ νὰ κάμωσιν εὐγενεστέραν χρῆσιν αὐτοῦ, ὅτι ἐπὶ τῇ δόξῃ των ταύτη πάλλει τὸ στήθος ὄλων ἡμῶν, ὅτι καὶ ὁ ἐλάχιστος πολίτης εἶναι ἰσότημος ἀδελφός των καὶ ὅτι καθῆκον τιμῆς ἔχουσι νὰ σέβωνται καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὴν κοινωνίαν· διότι ἄλλως, ἀλλοίμονον! ἡ κοινωνία φθάνει εἰς ἀποσύνθεσιν, μεταβαλλόμεθα εἰς φυλὴν Ὀττεντόνων, καὶ ἕκαστος ἡμῶν χρεωστεῖ νὰ φέρῃ καὶ ἐν ξίφος ἐτοιμον νὰ σπαράξῃ τὸ στήθος τοῦ ἀδελφοῦ του.

ὦ! μᾶς ἀρκοῦσιν οἱ εἰς τὰ πρόθυρα πολλάκις τῶν Ἀθηνῶν ὑβριστικοὶ χοροὶ τῆς ληστείας, ἀρκοῦν αἱ ἀρπαγαὶ τοσοῦτων οἰκογενειῶν καὶ παρθένων, ἀρκοῦν τὰ χορηγούμενα ὑπὲρ αὐτῶν αἵματοστάλακτα λύτρα, ἀρκεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀχρειώσεως τὸ πτερυγίζον ὡς φάντασμα εἰς πᾶσαν τὴν κοινωνίαν ἀρκοῦσιν αὐτὰ δι' ὄνομα τῆς πατρίδος, καὶ μὴ ἀφήσωμεν νὰ εἶπουν πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ ξένοι, ἰδοὺ καὶ κοινωνία παραγνωρίζουσα τὴν τιμῆν.

Β'.

— ἔλα! ἔχω διάθεσιν, διαβολάκι, ἐνῶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ μου πνίγομαι ἀπὸ ἀργίαν ὡς μερικοὶ ὑπουργοί, ὡς νὰ πατάξῃς εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς πόλεως. . . .

— Δηλαδῆ, εἰς τὰ τέσσαρα ἀστυνομικὰ τμήματα.

— Νὰ πατάξῃς, σὲ λέγω, ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ—ἔπου θε-

λεις, πλὴν τέλος πάντων νὰ μὲ φέρης, καταλαμβάνεις, ὡς ἐπιτήδειος θηρευτῆς

— Ἄ! ἑκατάλαβα νὰ σὲ φέρω τὸν συντάκτην τῆς Συνταγματικῆς τυλιγμένον εἰς ὅσα φύλλα ἐξέδωκε μέχρι τοῦδε, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἀστυνομία μας ἦναψε φανὸν καὶ ζητεῖ Σακελλαριάδην.

— Ὡ! ὄχι, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ πνεῦμα ἀκάθαρτον! ἄφες τὸν Σακελλαριάδην νὰ μένῃ ἡσυχος εἰς τὴν κρύπτην του· διότι, τὸ εἰξεύρεις, δὲν ἔχω διαθέσει νὰ πάθῃ καὶ αὐτὸς ὅσα ἐσχάτως ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος τοῦ ξενοδοχείου· θέλω λοιπὸν νὰ μὲ φέρης . . .

— Ἄ! ἑκατάλαβα τώρα, θέλεις νὰ σὲ φέρω (ἀλλὰ συλλογίσου πόσον εἶμαι ἀβρὸν καὶ μικρὸν) σύσσωμον τὸν καλὸν μας Καμπούρογλου μὲ ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς γαστροῦ του, μὲ ὅλους τοὺς θεατρικοὺς σκίμποδάς του καὶ μὲ ὅλας τὰς 360,000 δραχμῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ πτωχὸς παρὰ τοῦ ταμείου, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαρκέσῃ δι' αὐτῶν εἰς τὴν χωρητικότητα τῆς κοιτίας του. Τὸ κάμνω, ἀλλὰ, θὰ ἔχω ἀνάγκην ὀλίγων ἐξόδων μεταφορᾶς

— Ὅχι, σὲ λέγω, ὄχι! ἄκουε πρῶτα, ἀδύλασχε· θέλω νὰ φέρης ἀμέσως

— Ἄ! τώρα δὰ καὶ τίς δὲν τὸ ἐννοεῖ; θέλεις βέβαια νὰ σοὶ φέρω τὴν φιλέλληνα τριάδα τῆς Ἐλεγκτικῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν μας ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ μάθῃς παρ' αὐτῶν εἰς τί νερὰ ἀρμερίζομεν· ἀλλὰ, καλέ μου κύριε, τόσῃ θολᾷ φαίνεται ὅτι εἶρον τὰ Οἰκονομικά μας νερὰ, ὥστε

— Ὡστε δὲν εἶναι ἰδική σου δουλειά.

— Αἴ! τότε λοιπὸν, ἐὰν δὲν εἶναι αὐτὴ, χωρὶς ἀμφιβολίαν! θέλεις νὰ σοὶ φέρω ἐκ Σύρου ὀλίγα λουκούμια, ἀπαράλλακτα ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν θέλεις νὰ εἰπῶ, ὅτι ἐστάλησαν εἰς ἕνα κἄποιον ὑπουργόν. Ἀλλὰ, Δέσποτα, ἂν μὲ ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν ὁ Καμπούρογλος; ἂν τὸ μυρισθῇ ὁ ποιητῆς Α. Σούτσος; ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάβῃ γνῶσιν ὁ Κύριος Συντάκτης τῆς Ἐλπίδος, ὅστις, ἐν παρενθέσει, μὲ φαίνεται τρώγει καὶ λουκούμια, καὶ ὡς αἱ τρεῖς Δυνάμεις περὶ Κριμαίας μαχόμενοι, ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ἀτυχῶν γλυκισμάτων μου;

— Ὡ! εἶσαι μωρολόγος, Σατανᾶ, θέλω, σὲ εἶπν

— Πολὺ καλᾶ, τὸ κάμνω, Δέσποτα, τὸ κάμνω! καὶ τὸ διαβολάκι πηδῆσαν ὡς ἐλαφρὸς σχινοβάτης, ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Καὶ διὰ ποῦ, σᾶς παρακαλῶ; τί θὰ κάμῃς;

— Αἴ! αὐτὸ δὲ τὸ νοιώθει καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Ἡλίου· θέλεις . . . καὶ ζῶον τὸ μέτωπον ἐλαφρὰ ὡς ὁ καλὸς αὐτὸς δημοσιογράφος, ὅταν ζητῶν ν' ἀποφύγῃ τὸ δὲν, γράφῃ πρὸς εὐκολίαν « εἶναι καλὸν τὸ ἐνεστὸς ὑπουργεῖον » ἀφοῦ, κατὰ τὴν νέαν Σχολὴν, κωλύεται νὰ εἶπῃ « δὲν εἶναι καλόν » θέλεις κἄτι τι θέλεις βεβαίως πλὴν τέλος πάντων εἰπέμε το.

— Θέλω λοιπὸν νὰ κάμῃς ἐπίσκεψίν τινα εἰς μερικοὺς τῶν κυρίων δημοσιογράφων μας, νὰ ἰδῆς εἰς τί ἀσχολοῦνται αὐτὴν

τὴν στιγμὴν, καὶ ὅς ὁ ἐπιτήδειος θηρευτῆς φέρει συνάμα παντοειδῆ θήραν, νὰ μὲ φέρης φύρδην μίγδην καὶ σὺ τὴν ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σου πολῦτιμον λείαν. Ἐλα λοιπὸν, πῆδα ἐν πρώτοις εἰς τὸν εὐλογημένον Αἰῶνα μας.

— Καλὰ τὸ εἶχα ἐννοήσει ἐγώ· ἤθελες νὰ πηδήσω εἰς τοῦ Αἰῶνος. Καὶ τὸ δαιμόνιον ἐτληγράφησε.

Γράφε, Δέσποτα, γράφε.

Παράδοξον! ὁ Αἰὼν μετεβλήθη εἰς δύο. Εἰς πατέρα, υἱὸν ἀλλ' ὄχι καὶ ἅγιον πνεῦμα. Ὁ πρῶτος αὐτῶν, πρεσβύτης ἤδη ἀπόμαχος, ἀνήρτησε τὸν δημοσιογραφικὸν κάλαμόν του, καὶ φέρων ἀσκητοῦ βᾶσσαν, κρατεῖ ἐν κομβολόγιον ἀνὰ χεῖρας, καὶ δι' ἐκάστου κόκκου μετρεῖ καὶ μίαν του ἀμαρτίαν.

Ἄφες μου, Δέσποτα, νὰ φύγω, ὄχι διότι μὲ τρομάζουν αἱ προσυχαί, ἀλλὰ διότι μὲ ὅλην τὴν διαβολικὴν φύσιν μου μὲ τρέπουν εἰς φυγὴν αἱ ὑπερβολαί. Ὁ δὲ υἱός. Ὡ! εἶναι νέος ἐξαιρετός, ἀλλὰ τὸ εὐλογημένο παιδί προκατελήφθη ὀπωσοῦν ὑπὸ τοῦ πατρός του. Ἐπειτα, ἐνῶ μοι ἀρέσει τὸ εὐγενὲς τοῦ τρόπου δι' οὗ συντάττει τὸ φύλλον του, δὲν ἐννοῶ τί διάβολος τοῦ ἦλθε νὰ μεταβάλῃ τὴν γλῶσσαν μας εἰς μονοκόκκαλον λύκον, καὶ τὰ γραφόμενά του νὰ ὁμοιάζωσι τὸν κατὰ πρῶτον ἐνδυθέντα στολὴν εὐρωπαϊοῦ, ὅστις εἰς πᾶσαν κίνησίν του νομίζει ὅτι πνίγεται ἐντὸς τοῦ λαιμοδέτου καὶ ἐπενδύτου του.

— Αἴ! τέκνον μου Τιμολέον! Τὸ γράφειν, πιστευσέ με, δὲν εἶναι πρᾶγμα μηχανικόν, μετέχει καὶ πλημμύρας τινος τῆς ψυχῆς, ἥτις δὲν διερμηνεύεται διὰ βεβιασμένου καὶ σχολαστικοῦ ὕφους. Ἀλλ' ὅπως δήποτε, τέκνον μου, θέλεις διορθωθῇ βαθμηδόν . . . ἀρκεῖ νὰ μὴ θυμόνης μαζί μας.

Πῆδα! δαιμόνιον, πῆδα! τὰς ταπεινάς μας προσρήσεις εἰς τὴν Πανδώραν, τὴν ὁποῖαν πρὸ τόσοῦ χρόνου ἐλησημονήσαμεν· ἰδὲ τί κάμνει ἡ καλὴ αὐτὴ φίλη.

— Ὡ Δέσποτα, ἀλλ' εἶναι κωμικὸν θέαμα. Εἶδες ποτε φιλάρεσκον γραῖαν (καὶ μὰ τὰ προαιώνια κάλλη των ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτας) ἥτις ἀφοῦ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μάμμης σου διήλθε θάλλουσα καὶ εὐεργετοῦσα, δὲν θέλει νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ λάμπων ὀφθαλμὸς ἀπεσβέσθη καὶ ἡ χροιά τοῦ ῥόδου ἐξέλιπεν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς ἰσταμένη, περικυκλοῦται ἀπὸ μυρία σκευὴ χρωμάτων, καὶ δι' αὐτῶν ζητεῖ νὰ ἀνακαλέσῃ ὅ,τι ὁ χρόνος τῆς ἤρπασεν; Οὕτω καὶ ἡ πολυθέλητος αὐτὴ Πανδώρα, ἀφοῦ παρῆλθε πρὸ πολλοῦ ἡ εὐλογημένη, καὶ οὐδὲ ἔχνος τῆς ἔμεινε τῶν εὐρωπαϊκῶν στολισμῶν τῆς, ἴσταται ἤδη ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου τῆς, καὶ ἀπὸ λεξικά, γραμματικᾶς καὶ λειψάνα νεκρῶν περικυκλουμένη, ὡς διὰ τῶσων ἐρατεινῶν ψιμμυθίων ζητεῖ νὰ ἐνθυμίσῃ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς.

Αἴ! καυμένη Πανδώρα, σὲ κλαίω μὲ ὅλην τὴν διαβολικὴν φύσιν μου! Ἴσχνῆ, σκελεθρωμένη, εἰς πᾶν σου ἔθιμα προσπταίουσα, καλλίτερον

σοί ἦτον καὶ τὸν καθρέπτην σου αὐτὸν νὰ συντρέψῃς καὶ τὰ λεξικά σου νὰ ἀρνηθῆς, καὶ δίδουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸν πρῶτον ἐκδότην τοῦ Διῶνος νὰ ψάλλῃς μετ' αὐτοῦ·

Γέρας, εἰὼν καυμένη — Καὶ σὺ φίλῃ μου πτωχὴ
Δι' ἐμὲ τὸ μοναστήρι — Δι' ἐσὲ καλὴ ψυχὴ.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Τοὺς φίλους ἡμῶν, τὸ κοινὸν ἐλόκληρον, ἀπησχόλησεν ἐπὶ μίαν νύκτα καὶ μίαν ἡμέραν ἐλαφρὰ τις πληγὴ ζίφους, ἥτις μᾶς ἐδόθη τὴν 8ην ὥραν Μ. Μ. τῆς 11. τρέχοντος μηνός, ἐκ τῶν ὀπισθεν, κατὰ κεφαλῆς, παρ' ἐνὸς στρατιωτικοῦ φαρμακοποιοῦ, τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρομεν τὸ ὄνομα, χάριν ἱερωτέρου αἰσθήματος· πληγὴ, ἥτις διόλου παράδοξον νὰ μᾶς ἐδίδετο καὶ δι' ἐντιμότερου μέσου, ἂν ὁ ἦρωας αὐτῆς ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ μετρηθῇ μεθ' ἡμῶν, ὅτε δι' ἀξιοτίμων μαρτύρων προσκληθῆς, ἔλλειψε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ προσδιορισθέντα τόπον καὶ χρόνον.

Ἡμεῖς οὐδόλως ἠθέλομεν κάμει μνεῖαν τοῦ πριστατικοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ συμβᾶν τοῦτο ἀπεδόθησαν ἀφορμαὶ διάφοροι, μάλιστα δὲ ἠκούσαμεν νὰ λέγηται, ὅτι καὶ πολιτικαὶ ἐκδικήσεις, ὄθησαν τὸν ἀπερίσκεπτον νεανίαν εἰς πράξιν ἀπάδουσαν τῆς στρατιωτικῆς ἀξιοπρεπειᾶς· διὰ τοῦτο σπεύδομεν νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι ἀληθῆς ἀφορμὴ πρὸς ἔριδα ὑπῆρξαν λόγοι τινες ἐκ μέρους τοῦ αὐτοσχέδιοι, τοὺς ὁποίους εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ διαβιβάσῃ χάριν ἐκδουλεύσεως εἰς ἀνώτερα πρόσωπα, ῥαδιουργῶν οὕτω τὴν τιμὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψιν ἀξιοτίμου φίλου μας. Τῶν λόγων τούτων τὴν ἀνάκλησιν ἐδικαιοῦμεθα βεβαίως ν' ἀπαιτήσωμεν, καὶ ἀπαιτήσαμεν ἀπ' ἐκείνου, ὡς ἀνυπάρχων, καθόσον δισχυρίζομενοι, ὅτι διαβαίαν τοῖς ἦκουσε νὰ μᾶς ἀπευθύνωνται, προσῆπτε καὶ εἰς ἡμᾶς μῶμον τινα. Ἐντεῦθεν λοιπὸν τὸ δυσάρεστον συμβᾶν, τοῦ ὁποίου τὰς λεπτομερίας ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ μὴν ἐκθέσωμεν.

Δ. Ν. Β.

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ὈΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

— — — — —

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ἐκτὸ Δ. Ν. Βρατσάνου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 8.)

Τὴν ἐπαύριον ἡ χιὼν κατέκλυσε τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας· ὁ λευκὸς αὐτῆς ὄγκος ὑψοῦτο μέχρι γόνατος, ἐνῶ ὁ βορρᾶς ἐφόσα πνιγηρὸς. Ὀλίγοι τολμηροὶ ἑλληνοπαῖδες ἐφάνησαν εἰς τινα μέρη καὶ ἤρχισαν κατ' ἔθος νὰ σφαιροβολῶνται διὰ χιόνος, ἀλλ' ὁ πάγος κατέθλιψε τὸ θερμογόνον τῆς ζωῆς ἡλικίας των, καὶ ἀπεσῆθησαν· σποραδικῶς δὲ ποῦ καὶ ποῦ μία κάπα ἢ μία φλοκάτα παραδοξόμορφος ἐνεφανίζετο· οὐδεὶς μανθῶναι, ἐκτὸς τοῦ στρατιωτικοῦ, ὅστις ἐβαίνειν ὑπὸ τὸ θᾶρος τῆς ὀπλοσκευῆς του εἰς ἀλλαγὴν φρουρᾶς, καὶ τινων ἀναζητούντων τροφῆν· πλην καὶ ταῦτα τὴν ἀκόλουθον διεκόπησαν, καὶ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην μέχρι τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, ὅτε κατέπαυσεν ὁ βορρᾶς, καὶ ὁ ἥλιος διεπέρασε τὴν πρώτην ἄχρουν ἀκτίνα του, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ πεινα καὶ τὸ ψυχρὸ ἐθέρισε πολλοὺς ἐντὸς τῆς πτωχικῆς καλύβης των, καὶ περιέζωσε τὸν πλοῦσιον διὰ τῶν πτωχῶν τῶν παχέων ἐνδυμάτων του. Μοναδικὴ ἐποχὴ εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὀρίζοντα, ὅπως μοναδικὰ ἦσαν καὶ τὰ συνακόλουθα αὐτῆ συμβᾶντα.

Ὁ Κ. Ἀστέρης ἀνυπομῶνει καὶ προσεπάθει, ἂν ἦτο δυνατόν, διὰ τῆς πυρᾶς τῆς θερμάστρας του νὰ διαλύσῃ τὸν χειμῶνα ἐπὶ μίαν ὥραν, μίαν στιγμὴν, ἀρκοῦσαν νὰ διαλύσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κ. Σκολοῦδη ὑπάρχουσαν ἐτι μικρὰν διαφορὰν, νὰ γίνῃ κάτοχος καὶ τῆς περιουσίας, καὶ δὲν ἤθελε τίποτε! τίποτε πλέον ἢ τὴν περιουσίαν, ἔλεγεν ὁ λογισμὸς του, τὴν ὁποίαν ἀνειρεύετο ὅτε μὲν ὡς σωρὸν χιόνος, ὅστις ἀνελίετο ἄμα τῇ προσεγγίσει· ὅτε δὲ, ὡς θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ὁ Κ. Σκολοῦδης ἐφύλαττεν, ὡς ὁ πολυύμματος Ἄργος, ἀπαγορευῶν αὐτῷ καὶ τὴν θέαν. Παράδοξα τότε αἰσθήματα διεγείροντο ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ ἐξεγείρετο δὺστροπος καὶ κακοποιὸς εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

Ὁ Σκολοῦδης ἐβασάνιζε τὴν κυριεύουσαν αὐτὸν ἰδέαν, καὶ ὁ πῶθος τοῦ νὰ σώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν μιᾶς Ἀρπυίας τὴν Ἀνθήν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῆς, τὸν ἔκαμε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ δις καὶ τρίς τὴν διάβασιν μιᾶς ὁδοῦ, ἀλλὰ ἐλέπων ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ ἡ ἡλικία του ἀφοῦ ἡ νεότης ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ἐπανήρχετο ἐνώπιον τῆς πυρᾶς του

καὶ ἐπανελάμβανε τὸ διαγραφθὲν σχέδιον, ὡς ὁ μαθητὴς τὴν ἀποστήθισιν ἐνὸς θέματος.

Ἡ Ἀνθῆ ἀφοῦ ἐταράχθη καὶ ἀνησύχησεν ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἀφοῦ ἐκοιμήθη καὶ τὰ ὄνειρα αὐτῆς ἦσαν τῆς ἡμέρας αἱ ἀντιλήψεις, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἐνετυπώθη τὴν εἰκόνα τοῦ Γαβριήλ, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐνεπλήσθη πόθων, ἤλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν πλυσίον τῆς μητρὸς τῆς, ὡς πτηνὸν, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἐπέταξεν ἐδῶ, ἐκεῖ, ἐναντίον τῆς τρικυμίας χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ὑπερβῆ τὴν θύελλαν, ῥίπτεται ὑπὸ τὴν σκέπην ἐνὸς δένδρου ἢ τὸ κοίλωμα βράχου ἀναμένον τὴν γαλήνην.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀνθῆς ἔφερε τοὺς τύπους τῆς παθήσεως καὶ συγχρόνως ἐξέφραζε τὴν ὑπομονὴν δι' ἧς ὀπλίζεται πᾶσα ἀτυχὴς καρδιά εἰς τὸ ἐνεστὸς διὰ τὸ μέλλον· χωρὶς δὲ νὰ ἀτενίσῃ τὴν μητέρα τῆς, προσηλώθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ παρέβαλεν ἤδη τὴν κάμινον ἐκείνης μετὰ τῆς καρδίας τῆς ἣτις ἐπίσης ἔκαιε καὶ ἐφλογίζετο.

Ἡ μήτηρ ἔρριψε βλέμμα φιλόστοργον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς, καὶ ἰδοῦσα τὸ γαλήνιον ἦθος τῆς, ἴτως εἶναι στιγμὴ, διανοήθη, νὰ τῇ διακοινώσω τέλος ὅ,τι μὲ στενοχωρεῖ ἀπὸ τῆς προχθὲς, ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ἀποκατάστασίν τῆς.

— Ἀνθῆ μου! εἶπεν, εἶσαι τέλος πάντων πολὺ καλὰ σήμερον;

Ἡ Ἀνθῆ ἀνέβλεψεν, ὡς ἂν ἔλεγε· Ναί, μήτηρ μου, εὐχαριστῶ. Ἡ γραῖα ἐδάκρυσεν εἰς τὴν ἀντίκρυσιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐχύθη καταφιλοῦσα αὐτοῦς, διότι δὲν ἤθελε νὰ διαταράξῃ καὶ πάλιν τὴν γαλήνην αὐτῶν δι' ὀμιλίαν τὴν ὁποῖαν τοσάκις ἤρχισε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ περαιώσῃ μὴν ἡξέυρουσα πόθεν νὰ ἀρχίσῃ. Τέλος·

— Τί τρικυμία! παιδί μου, τί χειμῶν! ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι παρόμοιον.

— Ὡ! ποτὲ, τῶ ὄντι, ποτὲ! οὐτ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀνθῆ στεναῖα εἰς τὴν τρικυμίαν τῆς καρδίας τῆς.

— Καὶ ἐντούτοις εἴμεθα μόναι, κατὰμοναι ἐντὸς τῆς ἐρημίας αὐτῆς, ἂν καὶ ἐντὸς τοῦ κόσμου.

— Μόναι, κατὰμοναι! ἐπανελάμβανεν ἡ Ἀνθῆ τῇ ἀληθείᾳ, ὁποῖα ἔρημος!

— Ὡ! ὅταν ἐξῆ ὁ μακαρίτης πατήρ σου, οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν μόνωσιν· ἡ κατοικία αὐτῆ μοι ἐφαίνετο παράδεισος, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐμειδία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐνῶ τώρα

— Ναί! τώρα αἰσθάνομαι . . . ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ Ἀνθῆ, τώρα . . .

— Τώρα, τέκνον μου, τώρα χρυσῆ μου Ἀνθῆ, ὅτε καὶ ἡ ἡλικία μου δὲν ἀντέχει πλέον εἰς τοῦ θείου τὰς μερίμνας, καὶ σὺ μικρὰ μου οὔτε ἀδελφόν, οὔτε κανένα συγγενῆ ἔχεις

— Ὡ! κανένα, κανένα! μήτηρ μου· καὶ τῆς Ἀνθῆς οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγράθησαν.

— Τώρα λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, σκέπτομαι νὰ ἐκλέξω ἄνθρωπον, ὅστις νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς σου.

Ἡ Ἀνθῆ μὴ ἐννοήσασα, ἠτένισε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ὡς ἂν ἠρώτα, πῶς τοῦτο;

Ἡ μήτηρ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσβλέπουσα μετὰ μειδιάματος φιλοστόργου τὴν Ἀνθῆν, τῆς ὁποίας ἐπίσης τὸ πρόσωπον κατέστη φαιδρὸν, ἀναμεινύσης μίαν ἐξήγησιν.

— Ναί Ἀνθῆ μου, ἄνθρωπον, ὅστις θὰ καθέξῃ παρὰ σοὶ θέσιν πατρὸς, ἀδελφοῦ, συγγενοῦς καὶ . . . ἐμοῦ, τῆς μητρὸς σου, προσέθηκε μετὰ μικρᾶς συγκινήσεως, διότι αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν ἀντέχω πλέον ἢ ταλαίπωρος

— Ὡ! ὄχι, μήτηρ μου, ὄχι! καὶ ἡ Ἀνθῆ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς θωπεύουσα τὴν ἐνδακρυν μητέρα τῆς, ἣτις ἐπανελάμβανε

— Ναί Ἀνθῆ μου, ναί! καὶ τῆς μητρὸς σου, ἣτις ἰδὲ, χύνει τὸ τελευταῖον δάκρυ τῆς ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ σου, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σὲ λατρεύῃ. . . .

— Ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀνθῆ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπρόδωσαν ἐλπίδα.

— Ναί Ἀνθῆ μου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶναι προστάτης σου, θὰ ζήσῃς εὐτυχῆς, διότι θὰ εἶναι σύζυγός σου

Μόλις εἶπε, καὶ τῆς Ἀνθῆς αἱ χεῖρες κατέπεσον τοῦ τραχήλου τῆς μητρὸς τῆς, ἡ ὠραία κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ πάλλοντος στήθους τῆς συμπαθητικῶς, διότι ἡ λέξις σύζυγος, ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἐλπὶς τρυφερὰ, ὡς ἐκείνη, διεχρωμάτισε τὸ ὄχρὸν ἀπὸ τινος πρόσωπόν τῆς.

— Ὡ! μήτηρ μου, ἐστέναξε.

— Διατί στεναῖεις Ἀνθῆ μου;

— Διότι . . . τὴν ἀληθεστέραν εὐτυχίαν μου, δὲν ἤθελα ἀνταλλάξαι μετὰ τὴν στέρησίν σου· εἶπε, καὶ περιπαθῶς περιπεπτόξατο τὴν μητέρα τῆς.

— Ταλαίπωρο! ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ὑποκύψω, ὡς εἶναι φυσικώτατον εἰς τὸ κοινὸν χρέος, τότε τί θὰ γίνῃς μικρὰ ὀρφανῆ, ἐγκαταλειμμένη; δυστυχῆς!

Ἡ Ἀνθῆ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον

— Ἴσως καὶ ἡ δυστυχία μήτηρ μου, εἶπεν, ἔχει τὰ ἀγαθὰ τῆς· ἀλλ' ὄχι! ὦ! θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐκεῖ, ὅπου τίποτε δὲν ἀκολουθεῖ βεβαίως τὸν ἄνθρωπον

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἀνθῆ ἐφαντάσθη ἑαυτὴν πρὸς στιγμὴν ὀρφανῆν, ἐγκαταλειμμένην, πλανωμένην ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἐκεῖ ἐκεῖ τὸν Γαβριήλ περιπαθῶς νὰ τὴν δέχεται εἰς ἐρημικὸν ἄσυλον πλήρες ἐρώτων

Ἄλλ' αἰφνῆδιος δισταγμὸς ἐπισκιάσας τὸ σκιαγράφημα τῆς ἐλπίδος τῆς, τοσοῦτω τὴν κατέβληψεν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ ὡς καλαμόφυλλον εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοήν.

— Ὡ! μὴ τρέμῃς μικρῆ μου· μὴ! διότι ὁ Κ. Ἀστέρης, ἡξέυρει νὰ

σὲ καταστήσῃ εὐδαίμονα καὶ νὰ μὴν αἰσθανθῆς τὴν στέρησίν μου, ἂν ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἀφήσῃ πλησίον σου . . .

Ὁ Ἀστέρης! ἐφώνησεν ἡ Ἀνθῆ ὦ Θεέ μου! καὶ ὡς ἂν ἐκεραυνώθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, κατέπεσεν ἀναίσθητος. Ἀναίσθητος μέχρι τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἔκλαιε καὶ ὠδύρευτο χωρὶς νὰ δύναται οὐδεμίαν θεραπείαν νὰ προσφέρῃ. Ἀνήσυχος μόνον δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἔψαυε τὸν ἀτακτον σφιγμὸν τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἔβλεπε μετ' ἀπελπισίας τὸν προβαίνοντα πυρετὸν ἄλλὰ καὶ τί νὰ πράξῃ;

Τὴν ἐπικύριον δριμύτερος ὁ χειμὼν. Ἡ Ἀνθῆ μόλις συνήρχετο, ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο πλανώμενον πάντοτε, ἐνίοτε δὲ καὶ παράφρον' καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας συμπτώματα φρενιτιδὸς ἀνεφάνησαν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς παραλαλήματα συχνὰ κατετάραξαν τὴν ἄγρυπνον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ταλαίπωρον μητέρα, ἥτις

— Οὐδεμία ἀμφιβολία. ἔλεγεν ὀδυρομένη, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι κακόν τι ἀπὸ τῆς προχθὲς ἐπαθεν ἡ μικρά μου, καὶ τί νὰ κάμω; καὶ τί νὰ γενῶ; Τίς θὰ μοῦ σώσῃ τὴν Ἀνθῆ μου;

Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου! εἰς τί ἐπτίσις ἡ ἀμαρτωλή; καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Ἀνθῆ μου! Ἀνθῆ μου! ἔλεγε τότε στρεφομένη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κατεφίλει.

Ἡ Ἀνθῆ ἤνοιγεν ὀφθαλμοὺς πλανωμένους . . . καὶ μειδίαμα μελαγχολικὸν ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἀλλ' αἴφνης προσέβλεπε παρὰφρόως καὶ διὰ μορφασμῶν καὶ ἀνάρθρων φράσεων κατεδείκνυε τὸ αἰσθημα τῆς ἀποστροφῆς τῆς . . . ὁ δὲ καταβρέχων τὸ μέτωπόν τῆς ψυχρὸς ἰδρῶς, τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς λήθαργον βαρύν.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα, ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς πρωΐας, καὶ μόλις ὁ ὕπνος ὑποκλέψας τὴν μητέρα, εἶχεν ἀποκοιμίσει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ὁποίαν ἐπίστευσεν ἡσυχοτέραν.

Ἐκεῖ γέλως ἰσχυρὸς τὴν ἀφύπνησεν τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἤπλωσε τὰς χεῖρας διὰ τὰ θωπεύσῃ ἄλλὰ . . .

— Ἀνθῆ μου! ἔκραξε καὶ ἔσυρε φωνὴν ἀπελπισίας, διότι ἡ Ἀνθῆ δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν κλίνην. Ἐγείρεται, ἐρευνᾷ, βλέπει τὴν θύραν ἠνεωγμένην, ἐξέρχεται καὶ ὁ αὐτὸς σπασμωδικὸς γέλως, ὅστις τὴν ἀφύπνισε, τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Ἀνθῆν, ἥτις ἡμίγυμνος εἶχεν ἐγερεθῆ εἰς μίαν παραφορὰν τῆς, διευθύνθη ἀπαρτήρητος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ καγγάζουσα ἀπὸ καρδίας ἐπροσπάθει νὰ ἀνοίξῃ τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν παράθυρον.

Αἱ ἀπελπιστικαὶ ἐπιφωνήσεις τῆς γραίας ἀπέσπασαν ἐν βλέμμα τῆς Ἀνθῆς, τὸ ὁποῖον στραφεῖσα ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς ἀδιάφορα, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον καὶ τὸν ἐκ διαλειμμάτων γέλωτα.

Ἄλλ' ὅταν ἤσθάνθη τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς τῆς νὰ τὴν ἐγγίζωσι,

καὶ τὴν Μαρίαν νὰ τὴν λαμβάνῃ, ἐστράφη αἰφνῆδια, ἀνέσεισε τὴν κατεβριμμένην μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην τῆς, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περικλειόμενον ὄχρον πρόσωπόν τῆς τῇ ἔδωκεν ἦθος παραδόξου ὀπτασίας ἡ μήτηρ καὶ ἡ Μαρία ὀπισθοχώρησαν ἐν βῆμα.

Χά! Χά! τί ζητεῖτε ἐκάγχασεν ἐκείνη; εἰσθε σεῖς;

Ἐγὼ! Ἀνθῆ μου, ἡ μήτηρ σου . . . ἡ Μαρία . . . ἔλα μικρά μου, ἐπρόφερεν ἡ γραία μετὰ λυγμῶν.

— Ἡ μήτηρ μου! . . . ἡ Μαρία . . . ἐπανέλαβεν ἡ Ἀνθῆ καὶ ὁ Γαβριήλ! ποῦ εἶναι ὁ Γαβριήλ; Ἄ! ἰδοῦ τοι! ὦ! τρέμω! ἰδοῦ τοι . . . εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν θύραν . . . καὶ ἡ μορφή του; ὦ! ἡ καρδία μου, λειποθυμῶ . . . μορφή ἀγγέλου . . .

Ἡ γραία καὶ ἡ Μαρία ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ ὅπου ἡ χεὶρ καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ἀνθῆς, περίτρομοι μήπως ἀντικρύσωσι τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀγγέλου. Πλὴν οὐδὲν ἰδοῦσαι, ἐστράφησαν καὶ πάλιν προσβλέψασαι μετ' ἀπελπισίας τὴν παραφρονοῦσαν, τῆς ὁποίας οἱ ἡμικλειστοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ πλανώμενον ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα προσέφερον τὴν εἰκόνα νηπίου, καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει τὸ χαριέστερον ὄνειρον.

Ὡ! θὰ χορεύσωμεν ναί! νὰ χορεύσωμεν! καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα τῆς με ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἀλλ' ὡς ἂν εἶδεν δύμορφον φάσμα.

Ἄ! ἐφώνησεν θέσασα τὰς ἀλαβαστρίνας χεῖρας τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Ὁ Ἀστέρης! τί μὲ θέλει; . . . Πάτερ μου! . . . καὶ ἔπεσε χαμαί. ἔδραμε τότε ἡ Μαρία, ὁ γέρον Ἰωάννης, ἡ μήτηρ, καὶ ἀνεγείραντες αὐτὴν τὴν μετέφερον εἰς τὴν κλίνην ἀναίσθητον.

Τί ἤσθάνετο ἡ καρδία μητρὸς θεωροῦσα τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν τοῦ τέκνου τῆς, ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ λέγομεν μόνον, ὅτι ὑπάρχουσι στιγμαὶ δοκιμασίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, καθ' ἃς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ πραγματικότης τοῦ μεγαλητέρου δυστυχήματος, πάθους, φέρει τὰ ἐλάχιστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας του, ἀπέναντι τοῦ κατὰ φαντασίαν ἐλαχίστου παθήματος. Ὅπως καὶ σωματικῶς αἰσθάνεται τινς πλειοτέραν συγκίνησιν εἰς τὴν ἀποκοπὴν παρωνυχίδος ἢ τὴν αἰφνιδίαν μεγάλην πληγὴν.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀνθῆς μένουσα παρὰ τῇ θυγατρὶ τῆς, οὔτε ἔκλαιεν οὔτε ὠδύρευτο, εὕρισκετο εἰς ἐν εἶδος τοιαύτης δοκιμασίας καὶ κρίσεως ψυχικῆς, τὴν ὁποίαν ἴδια χαρακτηριστικὰ ἀνεκφραστα προδίδουσιν ἴσως εἶναι τὸ ξηρὸν καὶ ἀπλανὲς βλέμμα, ἡ σύνοφρος μελαγχολία καὶ οἱ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διαφεύγοντες ὑπόκωφοι στεναγμοί.

— Ὡ! ἐμὲ, τὴν ταλαίπωρον! ἔλεγεν ἡ Κυρία. . . ὦ! ἐμὲ!

— Δὲν ἔχω ἰατρὸν, Ἀνθῆ μου, δὲν ἔχω ἰατρὸν Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργὴν σου! . . . σώσον τὴν παρηγορίαν μου . . . καὶ δύο πύρινοι θρόμβοι δακρῶν εἰς τὴν ἄκραν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐμαρτύρησαν τῆς μητρικῆς καρδίας τὸν πόνον.

Τοῦ γέροντος Ἰωάννη ἡ θλίψις ἦτο ἀπαρामύθητος, ἀπεσύρθη εἰς

τὸ μικρὸν τοῦ δωματίου καὶ ἀποσπῶν τὴν λευκὴν κόμην τοῦ ἐκ τοῦ πείσματος·

— Ἄ! ζῶν ἄνθρωπε! τί εἶσαι λοιπὸν εἰς τὴν γῆν; παιδίον σύρσαι χαμαί, καὶ γέροντα δὲν δύνανται νὰ σύρουν αἱ πόδες σου, ὦ! ἄς ἤμην νέος, μόνον διὰ νὰ τρέξω νὰ φέρω ἰατροὺς, φάρμακα, βοήθειαν, πλὴν πῶς νὰ κάμω; χιῶν, ψύχος, ἀπόστασις, ὅλα βαρύνουσι τὴν ἡλικίαν μου τὴν ἄχρηστον. . . . τί νὰ εἰπῇ τις. . . . Θεέ μου! βοήθησε, στείλε τὸν ἄγγελόν σου, λυπήσου τὴν δυστυχισμένην μητέρα! . . . Ἄς ἔπαυε τοῦλάχιστον ὁ χειμῶν, μήπως φανῇ καὶ κάνεις εἰς τὸν δρόμον. Καὶ μηχανικῶς πῶς προσβλέψας διὰ τοῦ στενοῦ παραθύρου του, τὸν ἐφάνη ὅτι στήλη μελανόλευκος ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὅτι ἐκινεῖτο ἐραδέως.

— Θεέ μου! καὶ νὰ ἦτον ἄνθρωπος· ὅσῳ παρετῆρει, τοσοῦτον ἡ ἰδέα ἐπραγματοποιεῖτο, καὶ ὅταν διέκρινεν ὅτι τῷ ὄντι ἦτον, ἔδραμε κάτω τῆς κλιμακῶς καὶ ἡ προσπάθειά του ἦτο νεανικὴ τῇ ἀληθείᾳ μέχρις οὗ κατόρθωσε νὰ διαβῇ τῆς αὐλῆς τὸν πρόδρομον καὶ φθάσῃ μέχρι τῆς μεγάλης θύρας, τῆς ὁποίας μόνον τὸ μικρὸν θυρίδιον ἠδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ, καὶ ἐκεῖ πνιγόμενος ὑπὸ τοῦ βορῆα νὰ κράξῃ τὸν διαβάτην, ὅστις ἐφαίνετο κυνηγός. . . .

— Καλέ μου ἄνθρωπε! ἐφώναξε, βοήθειαν, βοήθειαν! . . . Εἰς τὴν ἀποπνιγομένην αὐτοῦ φωνὴν ὁ διαβάτης ἐμέτρησε τὸ διαχωρίζον αὐτὸν διάστημα, καὶ εἰς δύο τρίτα εὐζῶνα πηδήματα ἐλάφου ὑπερέβη τὸν πρὸ αὐτοῦ ὄγκον χιόνος καὶ ἔφθασε πρὸς τὴν θύραν.

— Τί εἶναι γέρο, ἐρωτᾷ;

— Ἄ! καλέ μου νέε, ἀποκρίνεται ὁ γέρον μετὰ δακρύων, ἡ μικρά μου κυρία κινδυνεύει, ἕναν ἰατρὸν καὶ. . . .

— Ὁ νέος κυνηγός, εἰς μόνας τὰς πρώτας λέξεις προσέξας·--κινδυνεύει; ἠρώτησεν, ἐπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω ὡς ἵππος κεντηθεὶς σφοδρᾶ, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνος καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Ἰωάννη, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κατασιγάσῃ τὴν πάλλουσαν καρδίαν του καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον διαγωγὴν τοῦ ξένου.

Ἄνῆλθε λοιπὸν πλειότερον κατηρῆς, ἐπὶ μᾶλλον ἀπηλπισμένος, καὶ μόλις ἐτόλμησε νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ὅπου εἶδεν τὴν Κυρίαν του καὶ τὴν Μαρίαν νὰ παλαίωσι πρὸς τὰς παραφοράς τῆς Ἀνθῆς, ἧτις ἐφώναζεν ἐξηγριωμένη.

— Πάτερ μου σῶσον με· σῶσον με! . . ὁ Ἀστέρης. . . ἄ! ὄχι, ἰδοὺ ὁ Γαβριὴλ ἐλθε, ἐλθε, Γαβριὴλ! καὶ προσμειδιώσα δῆθεν αὐτῷ κατεπραῦντο.

Ἡ καρδία τῆς μητρὸς τῆς ἐσπαράσσετο ἐνόσῳ ἤκουεν ἐπαναλειμμένως ὅτι τοῦ Ἀστέρη τὸ ὄνομα ἐξηγρίου αὐτῆν, καὶ μία ἰδέα φεύγουσα ἐσκίασεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν εὐθὺν λογισμὸν τῆς τίς ἠδύνατο ἀραγε νὰ εἶναι ὁ Γαβριήλ.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΥΚΑΓΓΕΣ.

Στενωῖς πολιορκήσασαι τὴν ἄσυλόν μου κλίνην
Αἱ θλίψεις ἀναμένουσι τὴν ἔγερσίν μου πάλιν·
Τὸ σέλας παρεβίασε τοῦ ὕπνου τὴν εἰρήνην,
Καὶ πρέπει τῶν ὀνείρων μου ν' ἀφήσω τὴν κραιπάλην.
Ὁ ἥλιος τὸ κάλυμμα τοῦ σκότους ἀποσύρας
Χαιρεκακεῖ τὰ θύματα προδίδων εἰς τὰς Μοίρας.

Ἄν ἄνθος ἤμην, ἤθελον τὸ φῶς τοῦ ἀναμένει·
Πτηνὸν ἂν ἤμην, ἤθελον τὴν ἔλευσίν τοῦ ψάλει·
Ἄλλὰ ψυχὴ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς βεβαρημένη
Πῶς νὰ ὑμνήσῃ ἄτινα βλέπει ἐν θλίψει κάλλη;
Καὶ ὅμως, πρὸς ἐκδίκησιν τῶν θλίψεων, τί ἄλλο
Νὰ πράξω, ἢ τὴν λύραν μου νὰ λάβω καὶ νὰ ψάλλω;

Ἄλλ' ἤδη μὲ προέλαβεν ἡ αὔρα τῆς πρώτας·
Ἄκροθιγῶς τὴν ἠγγισεν εἰσέτι κρεμαμμένην·
Ἡμέρας ἀνεπόλησεν ἡ τάλαινα γλυκείας,
Καὶ ψάλλει ἕνα ἔρωτα καὶ μίαν ἐρωμένην,
Πιστῆ, ὡς εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁ τῆς ψυχῆς μου πόνος,
Ὡς τῆς αὐγῆς ὁ ζέφυρος εἰς τ' ἄνθη τοῦ λειμῶνος.

Ἐνόσῳ κατεδέχετο ἐπὶ τῆς γῆς νὰ μένη,
Ἦτο ἡ γῆ τὸ τέμενος τῆς μόνης πίστεώς μου·
Ἄλλ' ἡ θεότης ἔφυγε πρὸς ἕτερα τεμένη,
Κ' ἐγὼ τὰς τέρψεις ν' ἀσπασθῶ προσήλυτος τοῦ κόσμου;
Περιφρονῶ τὸν ἥλιον καὶ βλέπω μετ' ὀδύνης
Πᾶν ὅ,τι δὲν ἐμβλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνης.

Πρὶν αἰσθῆναι τὸν ἔρωτα, ἤμην τῆς γῆς παιδίον·
 Ἄφ' οὗτου δὲ τὸ αἶσθημα ἐγεύθη τῶν ἀγγέλων,
 Τὸν ποταπὸν δὲν δύναιμαι τῆς γῆς· νὰ ζήσω βίαν,
 Ἄλλ' οὐρανῶν εἴμ' ἄξιος κ' αἰθέρων ἀνεφέλων.
 Ὁ ἔρωσ, ἀποκάλυψις μεγάλου μυστηρίου.
 Συνδέει τὴν ἐξόριστον ψυχὴν μετὰ τοῦ θείου.

Ἄς μαιδιά ὁ ἥλιος ὡς μέγας εὐεργέτης·
 Ἄς παίζῃ μετὰ τὸν ζέφυρον ἢ Νύμφη τῶν ἀνθέων·
 Πρὸς ἄλλην ἢ καρδίαν μου παλμῶν ἐν' ὀφειλέτις,
 Οὐδὲν τῆς γῆς ἐρέγεται, ἢ μέγα ἢ ὠραῖον.
 Μὴ τ' ἄνθη σου ἀσώτευσ, καρδίαν μου φιλιτάτη,
 Τὴν αἰσθησίν σου φύλαττε καὶ τοὺς παλμούς σου κράτει.

Ἄν ἐπὶ γῆς τὸν πλοῦτον σου ματαίως ἀσωτεύης,
 Πῶς θέλεις εἶς τὸν οὐρανὸν ἐκείνην συναντήσαι,
 Ἐκείνην, ἣτις σ' ἔμαθε τὸ κάλλος νὰ προσεύχης;
 Ἴνα ποθῆς τὸν οὐρανὸν, τῆς γῆς τὰ δῶρα μίσει·
 Ἡ φύσις εἶναι γόησσα, τὴν Κίρκην ἑμιμιάζει·
 Πρὸς ἀγενῆ ἐκφύλωσιν τοὺς ξένους δαλεάζει.

Δι' ἄλλους πέμπα, ἦλιε, τὸν πλοῦτον τοῦ φωτός σου.
 Δι' ἄλλους ἀνατέλλετε, περικαλλεῖς ἡμέραι.
 Ἐγὼ δὲ εἶμαι νάρκισσος ἀνάγκην ἔχων δρόσου·
 Εἶμαι πτηνὸν κ' ἐπίσταμαι τὸ τελευταῖον χαίρει.
 Εὐδαιμονίας ἀνοιξίν ν' ἀναζητήσω πρόπει·
 Εὐδαιμονίας ἥλιον ἢ γῆ ποτὲ δὲν βλέπει.

M Y P O N .

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 9.)

Ὁ Ἴατρός.

Εἶναι ὥρα ὡς ἡ ἐννῆτη τῆς πρωίας, καθ' ἣν ὁ Γαβριὴλ ἐγείρεται προστρέβων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀνακαλῶν τὴν συγκεχυμένην μνήμην του, ζητεῖ νὰ μαντεύσῃ, εἶναι ἐξυπνος, ἢ κοιμώμενος δνειρεύεται· διότι ἅπαντα τὰ περὶ αὐτὸν τῶ εἶναι ξένα, ἀγνωστα· ἠτοιμάζετο μάλιστα νὰ κράξῃ, ὅταν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἴατρός Κ. Β. μετὰ τὸ μαιδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

— Αἶ! Γαβριὴλ, τὸν λέγει, ἐξύπνησες; ἄ! φίλε μου, πολὺ κοιμᾶσαι· καὶ καθήσας πλησίον του, ἐξέταξε τὸν σφιγμὸν του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἴατρέ μου, εἶμαι πρὸ πολλοῦ ἐξυπνος, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ποῦ εὐρίσκομαι, ἀμφιβάλλω ἂν ἤμην ἐξυπνος, ἢ δνειρεύομαι· δὲν με λέγεις τί μοῦ συμβαίνει;

— Τί σὲ συμβαίνει; . . . Ἐν μικρὸν δνειρον, φίλε μου, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς σὲ ἔσωσε, προσέθηκεν ὁ Ἴατρός μαιδιάων ἐγώϊστικῶς.

Ὁ Γαβριὴλ ἐσκέπτετο, καὶ ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεκάλυπεν εἰς ἐκὺτὸν τῆς προλαβούσης ἐσπέρας τὰ περιστάτικῶς, ἐνθυμήθη τότε πῶς ἔτυχεν εἰς τὴν ἀμαξίαν τοῦ Ἴατροῦ, καὶ πῶς μετὰ ἀκρὸν δρόμον εὐρέθησαν εἰς ἕν σημεῖον, ἀλλ' ἐκεῖ . . . ἐκεῖ, δὲν ἐνθυμείτο πλέον· δις προσέβλεψε τὸν Ἴατρον, ὅστις θεωρῶν αὐτὸν ἀνακριτικῶς, ἐφάνετο ὅτι πρηγκολούθει τὴν σειρὰν τῶν λογισμῶν του· συμπληρῶνων ὅθεν τὴν ἀπορίαν τοῦ Γαβριὴλ, προσέθηκε.

— Λοιπὸν ἐκεῖ, Γαβριὴλ, χθες, τὸ ἐσπέρας ἀπεκοιμήθης πρὸ ἐμοῦ μυστηριωδῶς, ἐντὶς τῆς ἀμαξίας . . .

— Πλὴν διὰ τί Ἴατρέ;

— Διότι εἶχες ἀνάγκην ὕπνου, ἔπρεπε νὰ θεραπευθῆς ἀπὸ . . .

— Ἀπὸ; ὑπέλαβεν ὁ Γαβριὴλ, φοβηθεὶς μήπως ἡ ἀσθένεια τῆς καρδίας του ἐπροδόθη.

— Ἀπὸ μικρὸν παρετόδη πνευμονίαν, ἣτις ἤρχισε νὰ σὲ καταλαμβάνῃ, καὶ τὴν εἶσαι κάλλιστα.

Ὁ Γαβριὴλ ἐστέναζεν ἐκ βαθέων.

— Πονείς, όταν αναπνέεις; ηρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἐάν πονῶ . . . Ὄχι! εἰμαι κάλλιστα ὡς εἶπας· ἀλλ' ὅποιαν ἀνησυχίαν ἐπροξένησα εἰς τοὺς γονεῖς μου, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μένων ἐκτὸς τῆς οἰκίας, διότι βεβαίως, τοῦτο δὲν εἶναι τὸ δωμάτιόν μου.

— Τί σημαίνει, εἶναι τὸ ἰδικόν μου, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, οἱ δὲ γονεῖς σου εἰδοποιήθησαν, ὅτι θὰ διήρχεσο παρ' ἐμοὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὥστε πιστεύω νὰ μὴ μεριμνῶσιν.

Ἀλλὰ χειμῶν, φίλε, σήμερον, κατακλυσμός· χιῶν, ἀνεμος, ἀκούεις πῶς συρίζει; τί παράδοξος καιρός!

— Πόσα παράδοξα! ὑπέλαβεν ὁ Γαβριήλ. — Πλὴν ἤθελα νὰ ἐγερθῶ, μὲ συγχωρεῖς ἰατρέ;

— Ἐννοεῖται, ἐγὼ μάλιστα ἠρχόμην νὰ σὲ ἐξυπνήσω . . .

Ὁ ἰατρός ἀπεσύρθη, καὶ εἰς ὑπηρετῆς ἐλθὼν, ἐβοήθησεν τὸν Γαβριήλ νὰ ἐνδυθῆ καὶ κατόπιν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς δωμάτιον κομψώτατον ἔνθα ὁ ἰατρός τὸν περιέμενον εἰς πρόγευμα, διαρκούντος τοῦ ὁποίου οὐδεὶς λόγος, οὐδεμία ἀνάμνησις ἐγένετο πλέον τῶν χθεσινῶν συμβάντων, μὲ ὄσσην καὶ ἂν ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν ὁ Γαβριήλ, νὰ στρέψῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν ὀμίλιαν, πλὴν καὶ δὲν ἐτόλμα· τοῦ ἔμενε λοιπὸν μυστήριον μὲν ἢ ἐπίσκεψις τοῦ ἰατροῦ πρὸς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην θέσιν, καθ' ἣν τὸν ἀπεκοίμησεν, οὐχ' ἦττον ὅμως τῷ ἐδόθη νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι καὶ ἡ Ἄνθη ἔπασχε καὶ αἱ παθήσεις τῆς ἀφορμῆν εἶχον τὸν χορόν, τὴν ἄμαξαν, δηλαδὴ τὸν Γαβριήλ· καὶ μόνον τὸν ἔμενε νὰ μάθῃ ἂν ὑπὸ τὴν ἀφελῆ διήγησιν τοῦ ἰατροῦ, ὑπεκρύπτετο ὁ σκοπὸς τῆς ἐξακριβώσεως καὶ τῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων, καὶ διατὶ νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης ἐταλαντεύετο.

— Πλὴν τί μὲ μέλλει, διεννοήθη, ἀρκεῖ ὅτι ἡ Ἄνθη σκέπτεται περὶ ἐμοῦ· καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἠγέρθη.

Ἄλλ' ἡ Ἄνθη ἔπασχεν ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ ἂν ἡ ἀσθένειά τῆς καθίστατο σοβαρά, ἐπικίνδυνος; . . .

— ἰατρέ! ἐπεφώνησε, θὰ μὲ δώσης τὴν ἄδειαν νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὰς περιποιήσεις ὅσας μοι προσέφερας καὶ νὰ ἐξέλθω, διότι βεβαίως οἱ ἀσθενεῖς θὰ σὲ περιμένουν, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνωμαι αἴτιος ἀνυσυχίας· προπάντων, ἐριφοκινδύνευσε νὰ εἶπῃ, διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην, ἥτις ὡς μοι ἐλέγετε χθὲς, τόσῳ παραδόξῳ ἔπασχεν . .

— Ὅσον παραδόξῳ ἴσθης σὺ Γαβριήλ, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός μειδιῶν, καὶ ἐγερθεὶς ἔκραξε τὸν ὑπηρετὴν του.

— Ἐτοιμος εἶναι ἡ ἄμαξα; ηρώτησεν.

— Ἐτοιμος Κύριε.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Γαβριήλ.

— Θὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ, καὶ θὰ σὲ ἀφίσω εἰς τὴν οἰκίαν σου· ἀφοῦ ὅμως περιτυλιχθῆς ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μανδύα, διότι καθὼς βλέπεις, εἶναι χειμῶν, φίλε χειμῶν!

Κατήλθον τότε τὴν κλίμακα, ἐπέβησαν τῆς ἁμάξης· καὶ ὅταν πρὸ τῆς οἰκίας του κατέβαιναν ὁ Γαβριήλ.

— Τὰ σεβάσματά μου πρὸς τοὺς γονεῖς σου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ θὰ προσέσθῃ βεβαίως, ὅτι διεσκεδάσαμεν ἄριστα, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς πολλὰς ἐπερωτήσεις· ἐμειδίασε κατὰ τὸ σύνθημα καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης.

Ταλαίπωρε, νῆε, ἐσκέφθη τότε, ἀγαπᾷς μέχρι θανάτου, καὶ ἀγαπᾷσαι μέχρι μανίας· ἀλλὰ . . . παρόμοιος ἔρωσ φθονεῖται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς εὐρίσκει τὸ ἄσυλόν του . . .

— Ἄμαξά εἰς τὰ πατήσια! ἐφώνησε.

— Μετὰ χαρᾶς· αὐθέντα! ἡ ἄμαξα ἐσύρετο ἤδη μετὰ κόπου ἐκεῖ κατέναντι ἔχουσα τὸν βορρᾶν, τὸν διώκοντα τὴν χιῶνα.

Ὁ Γαβριήλ, ἀφοῦ ἠσπάσθη τοὺς γονεῖς του, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του προπασχιζόμενος, ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Ἐκεῖ διήλθε τὴν ἡμέραν ὀλόκληρον εἰς ἀγωνίας, τὰς ὁποίας μόνος ἐκείνος δύναται νὰ φαντασθῆ, ὅστις εὐρέθη ποτὲ εἰς παρομοίαν θέσιν. Καὶ ἡ νύξ καὶ ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα ἐπηύξανον τὰς συγκινήσεις του, καὶ ἠσθάνετο ἐξέψεις· ἐδυσανασχέτει καὶ ἐπεισμονε κατὰ τοῦ χειμῶνος, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν αἰχμαλώτων, καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἴδῃ τοῦλάχιστον τὴν σκιὰν τῆς ὑπάρξεώς του, διότι ὑπαρξίς του, ἦτο ἡ θεὰ τῆς Ἀνθῆς.

Τετέλεσται! εἶπε τέλος τὴν πρωτὴν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐγειρόμενος ἀπὸ ὑπνον ἀνήσυχον καὶ βαρὺν, καθ' ὃν ὄλα τῆς φαντασίας τὰ παραδοξολογήματα διήλθον ἐνώπιόν του προσωποποιημένα. Τὸν θάνατον, τὴν ζωὴν, ἀμφοτέρω τὰ ἐγεύθη κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα· καὶ τὴν Ἄνθη, ἥτις φέρουσα πλάκα μαρμαῶρου κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ . . . Τετέλεσται! ἐπανέλαβεν, ἂν καὶ σήμερον δὲν ἐξέλθω, ἐὰν καὶ σήμερον δὲν ἴδω τὸ ἄσυλον τῆς θεότητός μου . . . ἤρπασε μετὰ πυρετοῦ τὸ κρεμάμενον ἐκεῖ πυροβόλον του, ἐνεδύθη κυνηγετικὸν ἐνδυμα, καὶ χωρὶς οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα νὰ εἰδοποιήσῃ, κατήλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ὁδὸν, μέχρι γόνατος ἐντὸς τῆς χιῶνος καὶ κατφυθῆνθη πρὸς τὸν Βοτανικὸν κήπον.

Ὀλίγοι ὀφθαλμοὶ εἶδον τὸν τολμητιαν αὐτὸν, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισε, διότι τῆς χιῶνος αἱ νιφάδες ἐπεκάθησαν αὐτοῦ καὶ ἐξώγκωσαν ἤδη τὴν περιφέρειάν του παραδόξως. Οὐχ' ἦττον ὅμως ἐπιφωνήματα οἰκτιριμοῦ διεφύγον τὰ ὀλίγα χεῖλη διὰ τὸν ῥιφοκίνδυνον.

Τέλος ἐφθασε, βραδέως βαδίζων, ἐνώπιον τῆς θύρας τῶν ἐλπίδων του, καὶ ἀφοῦ ἔστη ἐπὶ ἡμίσειαν ὀλόκληρον ὥραν ἀκίνητος εἰς τινὰ γωνίαν, ὡς στήλη χιῶνος ἐρρίφθη θερμὸς μέχρι τῆς ἐσχατίας τῆς ὁδοῦ, τῆς πρὸς τὸ Δαφνίον ἀγούσης, καὶ πάλιν ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω

Εἶναι μεσημβρία, καὶ ἡ θύρα τοῦ ἰατροῦ κρούεται μέχρι θραύσεως· εἰς ὑπηρετῆς προβάλλει τὴν βίνα του μόλις, ἀπὸ τινὰ θυρίδα καὶ ἔ-

ρωτᾷ τί τρέχει ἐνῶ εἰς τὴν θεάν τοῦ κρούοντος ἐξεπλάγη.

- Τὸν ἱατρὸν γρήγορα!
- Ὁ ἱατρός, εἶναι ἀσθενής.
- Ἄνοιξε!
- Ἴναι ἀδύνατον!
- Εἶπέ, ὅτι τὸν θέλει ὁ Γαβριήλ.
- Ὁ Γαβριήλ! ἐπανάλαβέ τις, καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις εἰς τὸν θόρυβον εἶχε τρέξει ὀπισθεν τοῦ ὑπηρετοῦ του—ἀμέσως Κώστα! τρέξε ἄνοιξε.
- Γαβριήλ! εἶπε· προβαλὼν τὴν κεφαλὴν. σὺ ἐδῶ εἰς τοιοῦτον καιρὸν!
- Ἐγὼ ἱατρέ μου! ὅς ἀνοίξῃ, καὶ ἐτοιμάσῃτ, ἐτοιμάσῃτ! νὰ μὲ σώσῃς.
- Νὰ τὲ σώσω! τί τρέχει;
- Ἡ θύρα ἠνοίγετο, ὁ Γαβριήλ εἰσῆλθε καὶ ἔπεσαν ἀσθμαίνων ἐπὶ μιᾶς καθέδρας:
- ἱατρέ μου, ἐπρόφερον σφίγγων τὴν χεῖρα του, ἱατρέ μου . . .
- Λέγε τέλος πάντων τί ἔχεις;
- Ἐγὼ τ ποτε . . . ἀλλὰ . . .
- Ἄλλ' οἱ γυνεὶς σου;
- Ὅχι! ἀλλ' ἡ μικρὰ τοῦ βοτανικοῦ κήπου κινδυνεύει.
- Ἡ μικρὰ ἐκείνη, καὶ πῶς τὸ ἤξεύρεις;
- Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ κυνήγιον, μὲ εἶδεν ὁ γέρον ὑπηρετῆς καὶ μετὰ δακρύων μὲ παρεκάλεσεν, ἕνα ἱατρὸν . . .
- Ὁ ἱατρός ἐσκέπτετο . . .
- ἱατρέ μὴ σκέπτεσαι! σοὶ ζητῶ βοήθειαν, κινδυνεύει . . .
- Σκέπτομαι, πλὴν τί νὰ κάμω, δὲν εὐλέπεις ὅποιος χειμῶν! ἡ χιῶν εἶναι μέχρι στήθους—ἡ θέλεις νὰ διακινδυνεύσω.
- Ὁ Γαβριήλ ἠγέρθη, ἐτοιμος, ἂν ἡ χρεια τὸ ἐκάλει, νὰ φέρῃ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν ἱατρὸν, ἀρκεῖ νὰ ἐσωζεν ἐκ τοῦ κινδύνου τὴν Ἄνθῃν . . .
- ἱατρέ μου! δὲν εἶναι κίνδυνος, ἐγὼ . . .
- Βέβαια σὺ, τοῦ ὁποίου τὸ στήθος φλογίζεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς . . .
- Κώστα! ἐφώνηζεν ὁ ἱατρός, ἐνῶ τὸ αἶμα τοῦ Γαβριήλ ἀνέβρυσεν εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ ἠτοιμάζετο, μόλις ἀκούσει—τῆς Ἄνθης—νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ, νὰ ὁμολογήσῃ τὸν πόνον του, ἀρκεῖ νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν της.
- Ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς κυνηγεσίας, προσέθηκεν ὁ ἱατρός ἀφελέστατα εἰς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Γαβριήλ, τοῦ ὁποίου τὸ αἶσθημα μετεβλήθη εἰς πάγον.
- Ὁ Κώστας ἐπαρουσιάσθη.
- Ἐτοιμάσε ἀμέσως τὸ ἄλογον! ὁ Κώστας ἀπεσῶρη, διότι ἦτον ἐκ τῶν ὑπηρετῶν οἵτινες πράττου, χωρὶς νὰ λέγουν.
- Ἄν εἶχα δύω, ἔπρεπε νὰ σοὶ προσφέρω τὸ ἕν διὰ νὰ μὲ ἀκολου-

θῆσῃς, ἀλλὰ καθὼς βλέπω, πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

- Ἀδύνατον! ἱατρέ μου, δὲν σὲ ἀφίνω νὰ ὑπάγῃς μόνος.
- Καὶ ἐγὼ οὔτε βῆμα κάμνω, ἂν μὲ ἀκολουθήσῃς.
- Διατί; ἠρώτησεν ὁ Γαβριήλ ἐκπλαγείς ἀπὸ τὸ σπουδαῖον ὕφος τοῦ ἱατροῦ. . .
- Διότι ὑπάρχουν λόγοι ἰσχυροὶ, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.
- Ὁ Γαβριήλ ὠχρίασεν εἰς ἕνα τῆς καρδίας του παλμόν.
- ἱατρέ! . . ἐπρόφερε.
- Θέλεις νὰ μάθῃς; δότε με λόγον, ὅτι θὰ περιμένῃς ἐδῶ τὴν ἐπιστροφὴν μου.
- Ὁ Γαβριήλ ἐστέναξε, καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε τὴν παθητικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν, ἣτι; λέγει· ὁ ἔρωσ μεταβάλλει εἰς θηρίον τὸν σκύληκα καὶ δαμάζει τὸν λέοντα.
- Ἀναμένω, πλὴν οἱ λόγοι θὰ εἶναι βεβαίως ἄξιοι τῆς ὑπομονῆς μου! εἶπε καὶ τὸ ὑπερήφανον ἦθος του ἐμαρτύρει τῶν αἰσθημάτων τὴν ἀλλοίωσιν.
- Ὁ ἱατρός ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα μειδιάσας.
- Εἶσαι ἱππότης, εἶπε Γαβριήλ, ἀλλὰ ζῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα.
- Καὶ μόλις κινούμενος ἐκ τῶν περιτυλιγμάτων ἤρχισε νὰ καταβαῖν τὴν κλίμακα μετρητά.
- Ὁ Γαβριήλ ἐναπέθεσεν εἰς τινὰ γωνίαν τὸ πυροβόλον του, ἔσυρε τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του τὸν κυνηγετικόν, καὶ ἐβρίβθη ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρου παρὰ τῆ καιοῦση ἐστία.
- Θὰ μείνης κατάμονος, Γαβριήλ, διότι λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τὸν Κώστα καὶ ἔστω πρὸς γινῶσιν σου.—Βιβλία, ἐφημερίδες εἶναι εἰς τὴν διάκρισίν σου, ἔλεγε καὶ κατήρχετο τὴν τελευταίαν βαθμίδα· ὁ Γαβριήλ οὔτε ἤκουσε.
- Παράδοξος! τῆ ἀληθείᾳ, ἐμονολόγει, εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἱατροῦ, μαντεύει τὸ μυστήριόν μου, ὡς ἀντεραστής. . . . Ναί; . . . ὦ! μακρὰν, λογισμὲ βέβηλε! ἤξεύρω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ εἶναι φίλος ἄξιος τοῦ ὀνόματος. . .
- Ἄλλὰ. . . Θεέ μου! διατί ἀπέναντι τῆς Ἄνθης τὸ πᾶν μνδενίζεται, καὶ αἱ πεποιθήσεις τῆς νεότητος ἀλλοιοῦνται ἐνώπιον τοῦ ἔρωτος; Τί θὰ μοὶ εἴπῃ; τί θὰ ἀκούσω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του;

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Α'.

— Πάσαν ὥραν καὶ πᾶσαν στιγμήν, τότε ὁ εἷς καὶ τότε ὁ ἄλλος μὲ κράζει, μὲ καλεῖ·

« Ἀβδηρίτα, Ἀβδηρίτα ! »

Προχθὲς μάλιστα εἰς ὑψηλὸς κύριος, μὲ σπῆθος ὀλίγον τεντωμένον, μὲ βῆμα καὶ βλέμμα τὸ ὁποῖον σοὶ λέγει, ἤμην τρομερὸς καὶ ἐγὼ, ὅταν ἤμην νέος· σήμερον ὁμοίως καὶ σιωπᾷ δεικνύων πάλιν διὰ τοῦ παιγνιώδους τοῦ βλέμματος τὴν μετριοφροσύνην του· μὲ πλησιάζει καὶ μὲ πικρὸν μειδίαμα διπλωμάτου εἰς τὰ χεῖλη, μοὶ ἀπευθύνει.

— Καλημέρα, Ἀβδηρίτα ! καὶ μοὶ σφίγγει φιλικῶς τὴν χεῖρα.

— Καλὴ σου μέρα συμπολίτα ! τὸν ἀποκρίνομαι, ἀντισφίγγων αὐτόν.

— Ἦθελα νὰ σὰς κάμω μίαν τινα παρατήρησιν, προσθέτει, πλὴν μὲ ὄλον τὸ θάρρος, καθόσον εἶμαι καὶ ὀλίγον συνδρομητὴς σὰς.

— ὦ ! τί τερνιάζει, Κύριε, ἔχω εὐχαρίστησιν, δύνασθε νὰ προστάξετε.

— Διατί, μὲ λέγει, δὲν γράφετε τέλος πάντων καὶ ὀλίγα πολιτικά;

— Διότι, φίλε μου, τοῦ ὠραίου αὐτοῦ τραγουδιοῦ τὸ ἴσο, τὸ κρατεῖ ὁ Μενδρεσῆς.

— Ὁ Μενδρεσῆς ! ὅχι δά ; δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν Κύριον Μενδρεσῆν.

— Μήτε νὰ τὸν γνωρίσης, καλὲ μου, εἶναι ἰδιότροπος Κύριος, διότι ἐν πρώτοις θέλει νὰ σέ διαβεβαιῇ, ὅτι εἶναι νύξ, ἐνῶ βλέπεις, ὅτι εἶναι ἡμέρα· καὶ ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς κοινωνίαν, ἐνῶ κατάκλειστος εἶσαι ἐντὸς δωματίου σου καὶ αὐτός. — Εἰπέ με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ἂν δύνασαι νὰ συμβιβασθῆς μὲ τοιοῦτον χαρακτήρα.

— Λοιπὸν ἂς λείπη, ἀδελφε, καὶ τὸ ἴσο, ψάλλε το μόνος.

— Καλὰ λέγεις· πλὴν ἐκεῖνοι οἵτινες ἔγραψαν, βλέπεις, αὐτὰ τὰ πολιτικά τραγούδια, ἐφρόντισαν νὰ προσδιορίσουν καὶ τὸν τόνον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ψάλλωνται, καὶ πῶς θὰ κρατεῖται τὸ ἴσον, ὥστε νὰ μὴν ἀκούωνται αἱ παραφωνίαι των· καὶ μάλιστα τὰ σημερινὰ πολιτικά εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ψάλλῃ τις εἰς τὴν διαπασῶν ἔθην μὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς τοιοῦτον τόνον, ὅσο καλὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ ψάλλτης καὶ ὠραῖον τὸ μέλος, πάντοτε θὰ διαφύγῃ παραφωνία.

Ἐπειτα, φίλε συνδρομητά, (ὅστις μάλιστα καλοπληρένεις, διότι ὁμολογητέον λαμβάνεις καὶ τὰ φυλλάδιά σου τακτικά) σὲ κατέστησα, νομίζω, προσεκτικὸν εἰς τὸν πρόλογόν μου, ὅτι ὁ Ἀβδηρίτης μήτε ἐν—ρὲ—πολιτικὸν δὲν ἤθελε τονίσει, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τέλος πάντων τὰ πολιτικά, ὅσα γράφονται εἰς τὰς μεγάλας καὶ σπουδαίας ἐφημερίδας τῆς Πρωτεύουσας· εἰς τὸν Αἰῶνα τὸν ἀσκητὴν λόγου χάριν· Ἐλπίδα τὴν κυρὰ ἡγουμένησα—Μηνύτορα τὸν ὑπουργικὸν Συμβολαιογράφον—Ἥλιον τὸν πεζὸν ποιητὴν,— Ἀθηναῖν τὴν γραῖα διδασκάλισσαν—Φιλόπατρην τὸν ἀπλοῦν καὶ Φιλόπατρην τὸν σύνθετον, καὶ εἰς τόσας ἄλλας, τῶν ὁποίων αἱ μελανομέναι σῆλαι εἶναι πλήρεις ἀπὸ τῆς τέσσαρας ὕψους οὕτως, ὥστε μήτε δικαστικά δὲν ταῖς μένει θέσις νὰ καταχωρήσωσιν. Αὐτὰς εἶχεν ὑπ' ὄψιν του, . . ὅπως καὶ σὺ καθ' ἑκάστην ἐνώπιόν σου, καὶ ἤλπιζεν ὅτι ἤθελον ἐπαρκεῖ πρὸς βάσανον τοῦ κοινοῦ.

Μολοντί δὲν ἀρνείσθαι, ὅτι μόλις ἀνοίξης τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου καὶ ἰδοῦ·

— Τὰκ τὰκ.

— Τίς εἶ ; ἐμπρός !

Ἡ κυρὰ πολιτικὴ εἰς ἐπίσκεψίν σου, ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς φίλου σου, ἢ τινος ἀδικημένου ὑπαλλήλου, ὅστις ζητεῖ νὰ εὔρη τὸ δίκαιόν του συνάγων τὴν κοινὴν γνώμην, ἐνῶ σπείρει τὴν ἱστορίαν του ! ἢ ὑπὸ μορφήν τινος ἀγγελίας ὑποσχομένης πατριωτισμὸν διὰ τῆς συνδρομῆς σου καὶ . . καὶ τόσων ἄλλων. Ὅτι μόλις δι' ὑποθέσεις σου, ἢ πρὸς ἀναψυχὴν, εἰς τὸν συνήθη περίπατον ἐξέλθης, χωρὶς νὰ φροντίξης ποσῶς διὰ πολιτικά· νὰ σου ἡ κυρὰ Πολιτικὴ ἐνώπιόν σου, ἢ ὡς ἀγυνομία ἐπιππος, καὶ ὀλόσωμος θὰ σὲ κάμῃ νὰ προσκρούσης, ἢ θὰ σὲ συλλάβῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν, θὰ σοῦ καλύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ! χωρὶς νὰ θέλῃς, θὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τοὺς ῥώθωνας καὶ ἀπὸ τὰ ὄτα σου· διότι καὶ ἡ περιποίησις τοῦ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κήπου, καὶ ὁ κυανὸς χρωματισμὸς αὐτοῦ· ἢ διεσπαρμένη εἰς τὰς ὁδοὺς εὐωδία ἔνεκα τῆς καθαριότητος· καὶ αὐτὴ ἡ βραγχώδης φωνὴ ἐκείνου, ὅστις ἐνίοτε φωνάζει εἰς τὰς ὁδοὺς

« Σήμερον ἐχάθη ἕνας χωρὶς σαμάρι, καὶ »

ἔλα ταῦτα φίλτατε, δύνανται νὰ σοὶ προμηθεύσουν τὸ πολιτικὸν θέμα σου· διότι, καθὼς καταλαμβάνεις, ἢ σημερινὴ πολιτικὴ χωρεῖ παντοῦ, εἰς τὰς ἀγυῖας, καθὼς καὶ εἰς τὰ σαλόνια· εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπως καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα, καὶ τὰ θέατρα· ἀπὸ τῶν ὑπογείων τέλος μέχρι τῆς ὀροφῆς φθάνει ἡ φωνὴ τῆς ἢ ἐξευγενισμένη, καὶ ὑπὸ διαφόρων μορφῶν σὲ συλλαμβάνει ἐνεδρεύουσα, ἢ ἐπιτιθεμένη κατὰ σοῦ.

Ἄν λοιπὸν ἔλα ταῦτα δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ κορέσωσι τὴν πολιτικογραφίαν σου,— Τότε λάβε καὶ πάλιν ἀνὰ χεῖρας τὸν Ἀβδηρίτην, φυλλομέτρησέ τον, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν δὲν νυστάξης, κάτι τι θὰ εὔρης, πιστεύομεν, πολιτικὸν, ἀλλὰ μὴν ζητῆς δὲ πάλιν καὶ τὰ πολιτικὰ τῆς Ἐλπίδος ἢ τοῦ Αἰῶνος.

Ἀρκέσου εἰς τὰς ὀλίγας Ἀβδηρτικὰς λέξεις του, αἵτινες σοὶ δεικνύουν, ὅτι ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν περὶ πολιτικῆς, χωρὶς νὰ μαχώμεθα, συναντῶμεν τοὺς πολιτικοὺς μας, χωρὶς νὰ τοὺς ἀρπάζωμεν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τοὺς διασφύρομεν, ἀλλὰ τοὺς προσβλέπομεν ἀθωότατα καὶ γελωμένον θυβραλέως μὲ αὐτοὺς, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι μὲ ἡμᾶς, καὶ τοὺς ἀφίνομεν, χωρὶς νὰ μισώμεθα, νομίζω. διότι ἀποφεύγομεν τὰς προσωπικότητας· λυποῦμαι μάλιστα ἐν εἰλικρινείᾳ δι' ἐκείνους, οἵτινες ὀρεγόμενοι αὐτῶς, μόλις θελήσωμεν νὰ γράψωμεν,

«Ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι κομφὸς μικροῦτσικος, καὶ μετρεᾷ τὸ πολιτικὸν πνεῦμά του μὲ τὸν πῆχυν τοῦ ἀναστήματός του. . . . ἢ ὅτι ἕτερος εἶναι ὑψηλός, ἀπαθὴς ὡς τριόροφος οἰκία, τῆς ὁποίας τὸ ἄνω μέρος εἶναι πάντοτε καινόν.»

Ἀμέσως θὰ εἴπωσιν· ὦ! τῶνόντι, χωρὶς ἄλλο αὐτὰ εἶναι πολιτικὰ καὶ ὑπαινίττεται τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα ὑπουργόν, καὶ τοῦτο, διότι τοῖς ἀρέσκουν τὰ προσωπικά· ἂν τύχη μάλιστα οἱ ΚΚ. ὑπουργοὶ νὰ μὴ χαίρωσι καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς κοινῆς γνώμης, τότε ποῦ στὸ διάβολο εὐρίσκουν καὶ προσθέτουν μίαν συλλαβὴν ἐδῶ πλειοτέραν, ἄλλην ἐκεῖ ὀλιγοτέραν, καὶ ἰδοὺ τοὺς μεταμορφῶνουν καὶ τοὺς ὀνομάζουσι πολιτικοὺς γελοίους μὲ ὀνόματα γνωστά. Ἐνῶ σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω εἰς τίνα αὐτῶν ἀρμόζει τὸ ἐπίθετον τοῦτο, καὶ μήτε λέξις θὰ διαφύγη ποτὲ τῆς γραφίδος μου, δυναμένη νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὰ σεβάσματα ἄλλως τε ὑποκείμενα τῶν πολιτικῶν μας. . . .

Ἐνῶ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἀβδηρῆτης . . . καὶ τί ταιριάζει, τί ταιριάζει ἀπεκρίνετο ὁ ξένος, τώρα καταλαμβάνω ὅτι ἔχεις δίκαιον . . . καὶ ἤτοιμαζέτο νὰ σφίγῃ τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

— Χί! Χί! ἐγέλασεν οὗτος· ἀνέβλεψε καὶ εἶδεν ἐνῶ ἀπεκαλύπτετο, τρία μικρὰ κερατῖδια· ἦτο τὸ δαιμόνιον. . .

— Ἄ! πειρασμὲ, μαζὶ σου εἶχα νὰ κάμω, παράδοξον πῶς δὲν ἀντέλεξες σατανικά, εἶπεν ὁ Ἀβδηρῆτης.

— Διότι ἤμην γεμάτος, καὶ κεφαλὴ καὶ βράχη καὶ στόμα καὶ ὄλος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ὡς τῆς ἀστυνομίας κατὰσκοπος, εὐφυΐας, πνεῦμα, ἀνέκδοτα τὰ ὁποῖα συνέλεξα μόλις πρὸ ὀλίγου, ὡς ὁ καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς τὰ βότανά του, εἰς τὰ σαλόνια τῆς πρωτευούσης, καὶ ἂν θέλῃς, γράφε, διότι αὐτὰ, καθὼς καταλαμβάνεις, φεύγουν, ἐξατμίζονται, δὲν εἶναι οὔκα νὰ τὰ ξηράνης, οὔτε ὑπουργοὶ νὰ τοὺς εὐρίσκῃς, ὁσάκις θέλῃς. . . .

— Μὴ νομίσῃς δὰ πάλιν, τρικέρατον! ὅτι ἔχω τὴν ὄρεξιν νὰ καθήσω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὡς ταῦρκος ἀναφορογράφος, ἢ ὡς ἐμπνευσμένος ποιητὴς, νὰ γράφω καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Μούσης μου.

— Τῷ ὄντι, ἰδοὺ μία ὠραία ἰδέα, τί τιμὴ! τί τιμὴ! νὰ μὲ συγκαταλέξῃς μεταξὺ τῶν Μουσῶν, αὐτὸ μὰ τὴν οὐράν μου! ἂν τὸ κάμῃς, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὀνομασθῇ πρωτότυπον, ἐκτὸς μόνον, ἂν μία ἐξοχότης ἐποφθαλμιᾷ τὴν θέσιν. . . .

B.

Ταῦτα ἐλέγοντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ, πλὴν οὐχὶ μακρότερον τῆς ἀνοιγομένης παραλλήλου ὁδοῦ Ῥοδακείου, ἐνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 145 κατοικία τοῦ γέροντος Ἀβδηρῆτου. Κατευθύνθησαν λοιπὸν καὶ μόλις εἰσῆλθον·

— Ἐλα, ἔλα, φωνάζει τὸ δαιμόνιον γρήγορα, γράφε! γράφε! εὐφυΐας, πνεύματα, πολλὰ, ἄπειρα. . . . Εἰς ἀνθυπασ. . . .

— Περίμενε δὰ ὅσω νὰ λάξω πένα καὶ χαρτί.

— Μὰ γρήγορα! διότι πνίγομαι.

— Λέγε λοιπὸν, πλὴν πρόσεχε εἰς ταῖς εὐφυΐας σου.

— Εἰς ἀνθυπασπιστῆς τοῦ στρατοῦ, τεθεῖς εἰς περιορισμὸν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου του, ἔλεγε πρὸς ἀρχαῖον τινα λοχίαν, ὅστις τὸν ἐφύλαττε.

— Τὸν πολὺ κακὸ μᾶς κάμνει καὶ ὁ Κ. λοχαγὸς, καθὼς βλέπω, ἀλλ' ἂς συλλογηθῇ ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο, ὅπου κάμνουν τοὺς λοχαγοὺς.

— Καὶ βέβαια ἀπεκρίθη ὀπισθέν του ὁ λοχίας, ὅταν θὰ κατασκευασθῶσι λοχαγοὶ ἀπὸ ξύλο, θὰ εἶται ὁ πρῶτος.

Ἀἰμαρχὸς τις εὐφυστάτος, μιᾶς τῶν κυριωτέρων πόλεων μας ἀπὸ τοὺς ἐνοεῖται σήμερον ἐκλεγομένους, ἠρωτήθη ποτὲ ἂν ὁ δῆμος του ἀφθονῇ προσόδων.

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη, ἐμβριθέστατα, τὰ φθοноῦμεν μέχρι θανάτου, μολονότι τοιαῦτα ζῶα ποτὲ δὲν εἶδομεν εἰς τὸν τόπον μας.

Ἐφημερὶς τις φιλολογικῆ, δίδουσα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνός γνωστοῦ ποιητοῦ, ἔλεγε, ὅτι ἔχει τὸ βλέμμα ἀετοῦ (ἂν καὶ ὀλίγον μύωψ) τὸ πρόσωπόν του χύνει λάμψιν ἡλιακὴν, (ἂν καὶ τὸ εἶπει ὀλίγον) αἱ δὲ κινήσεις του ἔχουν τὸ εὐζῶνον τῆς ἐλάφου.

Παράδοξον, ἀπεκρίθη εἰς ἀναγνώστης, διὰ νὰ εἶναι τις λοιπὸν ποιητῆς, ἀνάγκη νὰ φέρῃ εἰς ἑαυτὸν τὰ χαρακτηριστικὰ τριῶν ζῶων!

Ἐφημεριδογράφος τις πνευματωδέστατος εἶχεν υἱὸν ὀλίγον χάχα. — Παράδοξον, ἔλεγε μίαν ἡμέραν, μὲ φαίνεται νὰ ὀμοιάζω ὡς ἡ ὄρνις ἐκεῖνη, ἣτις ἐπώασεν ὠὰ χηνός.

Ἥλιος, ἡ Ἐφημερὶς, μεταχειριζομένη πομπῶδεις καὶ μεγάλας λέξεις, πλὴν μὴ πείθουσα τίνα, — ὀμοιάζει πυροβόλον ῥιπτόμενον ἄνευ σφαιρας.

Εἰς ὕδατοκομιστῆς, ἀφοῦ διήλθε διαφόρους τάξεις, ἔφθασε σήμερον νὰ γίνῃ καὶ δικαστῆς — ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τίνος, ποῦ ἐσπούδασε τὰ νομικά;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΕΤΙΟΝ ΕΟΡΤΗΝ ΦΙΛΟΥ.

Ανεπαισθήτως ρέουσι τὰ εὐτυχῆ μας ἔτη·
 Ἐκαστος τὴν χιόνα του ἑναιατὸς προσθέτει,
 Κ' ὡς ὄνειρον ταχυπετὲς διέρχεται ἡ ζωὴ.
 Ὡς ὁ πομφόλυξ βήγνυται ἢ πλάνος γοητεία,
 Μισθ' ἧς μᾶς θέλγ' ἢ πρώτη μας ἀθώα ἡλικία,
 Ἡ χίμαιρα, ἣν ὁ θνητὸς στενάζων ἔννοεϊ.

Ὅλα ψευδῆ κ' ἐφήμερα, τὸ πᾶν σκληρὰ ἀπάτη,
 Ἦν χαιρεκάκως ἐξ᾿ ἄλλος ἢ φαντασία πλάττει . . .
 Τὸ ἔαρ διαδέχονται χειμῶνος παγετοί·
 Ἰπὸ τοῦ γήρωσ ὠχριοῦν τῆς καλλονῆς οἱ κρίνοι,
 Τῆς ἀληθείας ἢ πνοὴ τὰ ὄνειρά μας σβύνει! . . .
 Τί εἶν' ἡ εὐτυχία μας, ἢ λέξις φανταστή; . . .

Ἡ Κίρκη δόξα ἀνυψοῖ τὸν μὲν, καὶ ῥίπτει τοῦτον,
 Τύχη τυφλὴ νῦν δίδωσι, νῦν ἀφαίρει τὸν πλοῦτον,
 Κ' εἰς ἀπιστίας ὕψκλον ὁ ἔρωσ ναυκαγεῖ.
 Πλὴν αἰσθημάτων ζευγὸς ἐν ἀεὶ νεύζον μένει,
 Ὁ ἀπουσία δὲν πτοεῖ, οὐδὲ καιρὸς μαρναίνει,
 Τοῦ πλάστου δῶρον ἄγιον—Φιλία καὶ Στοργή!

Γλυκὰ σὲ ναυορίζει νῦν ἡ πρώτη ἡλικία,
 Σοὶ μειδιᾷ ἀνατολὴ τοῦ μέλλοντος γλυκεῖα,
 Αἶ ὦρα σου παρέρχονται γελῶσαι καὶ τερπναί.
 Τῆς εὐτυχίας τὴν ζωὴν νῦν ἔχεις μάθει μόνον,
 Τὰ στήθη σου τὸν στεναγμὸν δὲν ἔμαθον τῶν πόνων,
 Οὐδ' ἔχει βρέξει δάκρυον τὰ βλέφαρα ποτέ.

Φροῦδαι ἐλπίδες! ὄνειρα, ψευδεῖς οἱ πόθοι πάντες!
 Κ' εἰς τῆς πραγματικότητος τὸν βίον καταβάντες,
 Φίλε, τὰ πάντα εὐρίσκουμιν ἀχάριτα . . . Ἐηρά.
 Κ' ἰδοὺ τοῦ βίου μέριμναι, καὶ χωρισμοὶ γονέων,
 Καὶ ψυχρανθὲν κατὰ μικρὸν τὸ στήθος μας τὸ νέον,
 Ὁ φίλου ἔθαλπ' ἢ μητρὸς ἀγκάλῃ τρυφερά.

Πλὴν ἀπὸ ἀναμνήσεις τῆς μᾶς τρέφ' ἢ φαντασία,
 Καὶ τὴν ζωὴν παρηγορεῖ συχνάκις ἢ φιλία,
 Τὴν νύκτα μας φωτίζουσα μὲ φέγγος ἀστραπῆς.
 Τὸ φίλτρον ἐπὶ τῆς μητρὸς χαράσσει τὴν καρδίαν
 Ἀπόντος τέκνου τὴν μορφήν γελῶσαν καὶ γλυκεῖαν,
 Καὶ τραγωδεῖ τοὺς ὕπνουσ τῆς τοῦ νόστου ἢ ἐλπίς.

Τὰς λέξεις ταύτας μου λοιπὸν ἀναγνώσης,
 Μνήμησ εἰπέ τας προῖόν ἀειθαλοῦσ καὶ ζώσης,
 Εἰπέ τας δύο δάκρυα φιλίας φλογερά·
 Ἄλλ' ἄνθος μὴ περιμένε τῆς μούσης μου εὐώδες
 Τοῦ σκεπτισμοῦ φθινόπωρον ἐπῆλθε παγετώδες,
 Καὶ πίπτουν τῆς ποιήσεωσ, ναί! πίπτουν τὰ πτερά! . . .

Εὐχὰς λοιπὸν ἂν Σ' εὐχηθῶ πεζῆσ, μὴν ἀπορήσης,
 Τοὺς εἰκοσι Μαῖουσ Σου εὐδαίμων ν' ἀτενίσης
 Εἰς γῆρασ ν' ἀπολήξωσι γαλήνιον, βαθύ.
 Πρὸς τοῦτο δὲ ἐφόδια καλὰ νὰ θησαυρίσης,
 Καὶ τὰς ἀκάνθασ του τερπναί νὰ στέφουν ἀναμνήσεις,
 Καὶ ῥόδον στάσ χιόνας του τῆς Ἀρετῆσ ν' ἀνθῆ!

106ριος. 1856.

Δ. Ι. ΛΑΚΩΝ.

Ο ΠΕΖΟΣ ΑΙΩΝ ΜΑΣ.

(ἐπὶ album φίλης).

Χρυσῆ νεότησ, ἤλπισα στὰ φίλτρα σου εἰς μάτην!
 Στὴν δολοστόνον τῶν παλμῶν ἀφέθηκα ἀπάτην
 Καὶ εἰς κοιτίδα ὕπνωσα ὄνειρων ἀπαλήν.
 Ἄνθη—ἀγάπην—ποιήσιν ἐνόμιζον τὸν βίον·
 Τὰ ἔτη μου μὲ ἑορτὰς ἠρήθμου τῶν Μαίων,
 Ἐκάστην δὲ ἡμέραν μου μὲ τὴν ἀνατολήν·

Ροδόπνου; Ἦθη φανταστή γλυκὰ μοι ἔμειδ' ἴα,
 Παλμὸν παρθένον ἔπαλλεν ἡ νέα της καρδία,
 Κ' ἐν βλέμμα της μ' ὑπέσχετο ἀγγέλων τερπωλάς.
 Ἰδέα φρούδη! χίμαιρα ἀπατηλὴ ἐκείνη!
 Παμφόλυξ, ὄν χαιρέκακος πνοὴ ζεφύρου σβύνει·
 ἔλπις ὠχρὰ ὡς νάρκισσος, ὄν καίει ὁ Βορρᾶς.

Καὶ στρέψας κύκλῳ ἔκπληκτον καὶ ἔνδακρυ τὸ βλέμμα,
 Εἶδον τὴν γῆν μὲ δάκρυα καταβρεκτον καὶ μ' αἶμα,
 Κ' ἀντὶ λειμώνων εὐρηκα Ζαχάραν ἀκανθῶν.
 Λιθωνωτὸν πεζοὶ Ἰθητοὶ τὴν ὕλην θυμιάζουσι,
 Οἱ ἀδελφοὶ σ' τοὺς ἀδελφοὺς πλεκτάνας σχεδιάζουσι,
 Καὶ ἡ φίλια ὄνομα κτήνητησε ψιλόν.

Ἐν ᾧ νὰ ψιττακίζωσι τὸν ἔρωτα τολμῶσι,
 Εἰς κόρης ῥέον δάκρυον οἱ ταπεινοὶ γελῶσι,
 Καὶ τὰς μικρὰς καρδίας των καλύπτουσι παγετοὶ! . .
 Ἴσως λοιπὸν δὲν ἀπορεῖς, ὦ εὐγενὴς μου! φίλη,
 Πικρὰν χολὴν ἂν στάζωσι τὰ κάτωχρὰ μου χεῖλη,
 Καὶ ἦναι αἱ ἐμπνεύσεις μου θανάτου κοπετοὶ.

Ἄρ' οὐ τὸν ἔρωτα παντοῦ τὸν ὑψηλὸν ζητήσας,
 Τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας μου ἐνόησα ψευθεΐσας,
 Καὶ εὖρον νάνους ἔρωτας κ' αἰσθήματα κοινὰ,
 Δὲν βλέπω πλέον ὄνειρα τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων,
 Δὲν ψάλλω πλέον ἄσματα περιπαθῆ ἐρώτων,
 Οὐδ' ὁ παλμὸς τοῦ σιγήθους μου εἰσέτι μὲ πλαιῖ.

Ἰδοῦ, τὴν λύραν ἔστεψα μὲ κυπαρίσσου κλόνον,
 Ἐκαστος φθόγγος της Ἰθηνῶν ἐκφράζει ἕνα πόνον,
 Καὶ μελωδίας ἀπελπίς οἰμῶζει γοεράς.
 Ἀμπερὰ ἂν ὅμως ἀστραπὴ τὴν νύκτα μου φωτίσῃ,
 Τὴν κοιμωμένην Αἴτναν μου ἐν βλέμμι' ἂν ἐξυπνίσῃ,
 Ἴσως καὶ πάλιν ἄσματα τονίσω τῆς χαρᾶς.

Αὐγούστος 1856.

Δ. Ι. ΛΑΚΩΝ.